Byli velice milí, přátelští a v rámci svých služebních povinností dokonce tolerantní. A to už něco znamenalo, protože tito muži patřili ke Sluneční rozvědce.

Mnozí z nich byli vědci v uniformě. Jiní zase protřelí vojáci vesmírné flotily, kteří už toho - jak mi vysvětlili - pro Zemi hodně riskovali.

Já jsem pro ně znamenal biologicky a sociálně politicky cizince. Nic víc. Žádné řeči o cizích rasách, žádné pronásledování a netolerance vůči jinak smýšlejícím. Skutečně vyzráli, ovšem to jim nebránilo v tom, aby ve mně neviděli i protivníka.

„My proti vám vůbec nic nemáme, můj milý," žoviálně vysvětloval generál Kosnov. Takže jsem se pochopitelně zeptal, proč mě nenechají jít svou cestou. Když jsem pomyslel na Kosnovův sladkokyselý úsměv, naplňovalo mě to značným neklidem.

Přirozeně, že mě nemohli nechat jet tak odejít poté, co jsem za tak záhadných okolností pronikl do jejich životních sfér. O mé tlakové kopuli na dně Atlantiku nic nevěděli. Taky

jsem jim zamlčel, že jsem se tam schoval a nechal se na šedesát devět let zmrazit ve chvíli, kdy jsem byl přesvědčen, že na povrchu planety vypukla atomová válka. Ovšem poté, co mě mí roboti probudili k životu, jsem musel konstatovat, že jsem se mýlil. Žádná válka nebyla.

Díky tomu se mi naskytla neobyčejná podívaná na všechno to nové a neuvěřitelně pokrokové, čeho za ta léta Pozemšťané dosáhli. Kromě toho jsem za pomoci všech svých prostředků poznal nejvýznamnějšího muže nejmladších dějin. Říkal si Perry Rhodan a zatímco jsem spal, založil malou planetární říši, kterou nazval Slunečním impériem.

Nikdo v celé Galaxii netušil, jaký je to nápaditý a odvážný dobyvatel. Ale přestože jsem si uvědomoval jeho sílu, činorodost a výdrž, stejně jsem ho podcenil.

Rozhodl jsem se totiž, že uprchnu na palubě malého kosmického člunu, abych se konečně dostal zpátky domů. Dlouho, velmi dlouho jsem musel čekat, než se pozemská technika vyvine natolik, aby byla schopna postavit tak dobrou loď.

Ale když se Země konečně a velmi rychle dostávala takhle daleko, já to prospal v hlubinách moře. Tenkrát, když Rhodan na Měsíci objevil ztroskotaný křižník Arkonidanů, jsem propásl svou největší šanci.

Zatímco jsem propadl biospánku, bývalý major Space Force získal arkonidské vědomosti a plně toho využil.

A já mu pak musel zkřížit cestu. Zkřížit cestu muži, otrlému díky bezpočtu nebezpečných událostí, kterým za uplynulá desetiletí čelil všude možně po Galaxii!

Uprchl jsem! Nastoupil jsem do kosmické lodi, kterou řídil Perry Rhodan. Na planetě Hellgate mezi námi došlo k souboji a já ho prohrál.

Nechal jsem se zavřít a odvést v poutech. Při tom souboji jsem jednou měl i možnost ho zabít. Ale neudělal jsem to. Proč jsem ho nezastřelil? Protože mi předtím zachránil život a pomohl mi opustit hořící kosmický člun?

Ne, to nebyl ten důvod.

Ale vděčný jsem mu byl, to ano. Nenáviděl jsem ho a proti své vůli jsem se mu i obdivoval. Rhodan byl příliš inteligentní a zkušený muž, než aby nevytušil, že nejsem obyčejný Arkonidan. Proto mě taky nechal odvézt na křižníku zpátky na Zemi, kde jsem se stal zajatcem příslušníků Sluneční rozvědky.

Můj vztah k těmhle lidem se podobal tragikomedii prvního stupně. Přirozeně, že dobře věděli, že jsem měl v rukou život jejich idolu. A taky se dozvěděli, že nejsem žádným skutečným nepřítelem lidstva.

Protože lidé z rozvědky byli dobrými psychology, postavil jsem je svým chováním před stěnu otázek, kterou nemohli rozluštit bez klíče. Ale ten klíč jsem měl já, i to věděli.

Když si mě odvezli k prvnímu výslechu, bylo mi z toho všelijak. Věděl jsem, jak by pro ně mohlo být snadné upadnout do starých, špatných zvyků. Počítal jsem i s jejich brutalitou.

Ovšem nic takového se nestalo. Vědci v těch svých uniformách mi mohli pohrozit nanejvýš jenom svými podmračenými tvářemi, což mě po překonání prvního šoku už sotva nějak zaskočilo.

Několik dní jsme si spolu hráli. Předváděli mi všechno možné. Uměli spoustu triků. Musel jsem dávat značný pozor, ale koneckonců jsem se ve věcech duše vyznal trochu lépe. Neměli moje zkušenosti, ani nebyli informováni o všech těch věcech, které jsem kdy prožil.

Vlastně to byl paradox, že já, Arkonidan, jsem znal lidi líp než sám sebe. Docela mě to bavilo.

Poručík Tombe Gmuna pracoval jako doprovodný důstojník. Docela jsem měl tohoto usměvavého, stále dobře naladěného Afričana rád.

V blízkosti správního centra Terranie jsem dostal k dispozici malý domek. Nebyla tam zamřížovaná okna ani konvenční zařízení, zabraňující útěku.

Dokonce jsem vlastnil tři bezvadně fungující roboty, ale ani ti mi nemohli pomoci překonat energetický plot kolem domku. Byl pět metrů vysoký, nemohl jsem ho přeskočit ani ‚jinak zdolat. Energetická a přepínací stanice byla umístěna mimo vlastní plot. Docela dobře jsem tu stanici viděl, ale byla pro mě nedosažitelná.

Když mě vyváděli ven, byli u toho vždycky nejméně tři muži s nervově paralytickými zbraněmi sice slabého, ale o to bolestivějšího účinku.

Tentokrát měl poručík Gmuna u boku i ostrou služební pistoli. Poznal jsem termozářič s bezesporu smrtícími účinky. Jeho jindy rozzářená tvář byla zakaboněná. Když si všiml mého vyčítavého pohledu, řekl: „Je to rozkaz, admirále!"

Od té doby, co věděli, že jsem kdysi velel arkonidské flotile, mi říkali buď sire, nebo admirále.

„Jaký rozkaz, Gmuno?“ zeptal jsem se.

„Ten s tou impulzní zbraní,“ řekl a zlostně mávl rukou. „Přišel nový muž. Váš doprovodný důstojník teď musí nosit paprskomet.“

Zkontroloval mě od hlavy k patě. Chvíli mu trvalo, než se jeho výraz uvolnil.

„No jo, to se nedá nic dělat. Hlavně aby vás teď nenapadlo utíkat. Už se vám to jednou nepovedlo.“

„To jsem ale byl neviditelný,“ zdůraznil jsem.

✧ ➹ ✧

Poručík otevřel dveře služebního vozidla. Posadil jsem se. Gmuna se uvelebil vedle řidiče. Za mnou seděli dva hrozivě vyhlížející vojáci s puškami. Pravděpodobně velmi čestný doprovod pro bývalého admirála.

Během uplynulých 21 výslechů mi bylo nevyvratitelně prokázáno, že údaje o Arkonidanech, obsažené v Encyklopedii Terranii, plně odpovídají pravdě. Asi i to, že podle ní můj velectěný národ trpěl duševní a tělesnou degenerací. Ale nechápal jsem, jak se to mohlo tak rychle stát.

Muži ze Sluneční rozvědky znali tudíž prostředky, kterými mě mohli mučit. Stačil pohled na jejich nové kosmické lodě. Jejich vybavení i konstrukční detaily mi braly dech. Už dávno to nebyli primitivové, kteří by mi pálili chodidla žhavými železy.

Mladý Tombe Gmuna představoval skvělý příklad příslušníka lidstva - byli to noví dobyvatelé, s těmi nejlepšími vlastnostmi, které kdysi zdobívaly i nás, Arkonidany. Možná že bych mezi nimi našel řadu přátel.

Ale bylo tu mé nejniternější přání a touha vrátit se domů. Kromě toho jsem chtěl sám na vlastní kůži zjistit, jestli údaje o zdegenerovaných Arkonidanech odpovídají pravdě. Možná bych se pak dobrovolně vrátil a navázal s Rhodanem přátelství.

Když jsme ujížděli do centrály rozvědky, nedalo mi to a musel jsem na něj myslet. Už čtyři týdny platil za pohřešovaného. Gmuna prohodil, že to není poprvé, kdy Rhodan riskuje. Každopádně můj momentálně největší možný protivník nedlel na Zemi.

Protivník? Tiše jsem se zasmál, když jsem tento pojem analyzoval. Ano, byl mým protivníkem do chvíle, kdy mi jeho roboti podali vodu. To už jsem věděl, že ho nedokážu zabít.

Gmuna mě odvedl k nejbližšímu antigravu. I tohle už pro ně bylo samozřejmostí. Nikdo z nich ani nepomyslel, jak strašlivě dlouhou dobu našim vědcům trvalo, než objevili princip antigravitačních sil. Pozemšťané jej od nás prostě převzali a využili.

Vždycky když jsem si něco takového uvědomil, musel jsem v duchu bojovat se vztekem. Jak je možné, že se ke mně chovají jako ke zločinci? Jak mě mohou nechat provázet ozbrojenou eskortou? Mě! Jednoho z těch, od nichž zadarmo získali to nejlepší, co jsme vymysleli?

Už dávno by přece měli vědět, že muže mého druhu nemusejí spoutávat. Mé slovo by bylo dostatečným závazkem, kdyby mě chtěli udržet na jednom místě. Očividně nic nevěděli o vysokém kodexu cti staré arkonidské flotily.

V 84. patře jsem zůstal chvíli stát, abych se zaposlouchal do dunění startujícího obřího křižníku. Pro mě to byl ten nejkrásnější zvuk. Podíval jsem se na Gmunu.

„Loď imperiální třídy?“

„DRUSUS, admirále. Byla přivolána hypervysílačkou. Kdyby zbraňový důstojník zmáčkl jedno jediné tlačítko, Země přestane existovat.“

Musel jsem se pousmát.

Za chvíli se před námi otevřely pancéřované zasunovací dveře. Vstoupil jsem do úředních prostor speciálního oddělení Sluneční rozvědky.

Postávalo tam jako obyčejně zhruba deset osob, Už jsem je všechny znal.

Generálporučík Kosnov byt mezi nimi něčím extra. Jak mi Gmuna jednou zašeptal, generál byl velice starý. Pravděpodobně patřil do skupiny Rhodanových nejbližších spolupracovníků, kteří založili Třetí moc. Šuškalo se, že právě jim byl biomedicínsky prodlužován život. Něco na tom muselo být, protože ani Rhodan nevypadal jako někdo, kdo stárne...

Když jsem spatřil maličkého, hubeného muže, bezděčně jsem se zastavil.

Obrátil ke mně svou nápadně hladkou, bezvousou tvář, ve které dominovaly modré oči. Vypadal neškodně a téměř všedně, ale nebyl to právě ten „nový muž“, o kterém Gmuna mluvil?

Generálporučík Kosnov vstal od obřího psacího stolu a kývl mi na pozdrav.

„Jak se vede, admirále?“ Naklonil jsem hlavu.

„Rád bych vám představil Slunečního maršála Allana D. Mercanta, admirále.“

„Pozor, nebezpečí!“ signalizoval můj šestý smysl. Zřetelně jsem cítil telepatické impulzy, které od maršála přicházely.

Zároveň začala pracovat i moje fotografická paměť. Allan D. Mercant? To jméno jsem znal z Encyklopedie. Kdysi dávno, ještě předtím, než se Země sjednotila, býval šéfem všemocné tajné služby. Po Rhodanově návratu z Měsíce se

stal jeho spojencem. Nyní byl maršálem. Pravděpodobně řídil celou Sluneční rozvědku. Byl jsem si jist, že lepšího muže pro tuto funkci Rhodan nemohl najít.

Mercant také vstal. Určitě disponoval jistými telepatickými schopnostmi. Připomínal mi kord s otráveným hrotem - navenek neškodný, ale při útoku v každém případě smrtící.

„Těší mě. Nenamáhejte se zbytečně, pane," řekl jsem studené. „O prolomení mého monobloku se snažili mnohem lepší telepati. Já si zkrátka obsah svého vědomí umím uchránit."

Mužíček s holou hlavou a staromódními brýlemi ve zlatých obroučkách zrozpačitěl.

„Odpusťte, prosím," řekl mi, ale jeho oči hovořily jinou řečí. To už jsem pochopil, že jsem ho odhadl naprosto správně: Jeho vnější chování bylo obyčejnou maskou. Komplexy méněcennosti zcela jistě netrpěl. Ani o jeho duševních kvalitách nemohlo být sporu.

„Prosím, posaďte se," řekl vlídně a ukázal na židli. Posadil jsem se.

Málokdy předtím jsem se tak soustředil. Zajímalo mě, jakou taktiku výslechu maršál zvolí. Přišlo to tak, jak jsem čekal bez dlouhých řečí. Rovnou k věci. Přepadová taktika.

„Vy už jste na Zemi nejméně sedmdesát let, admirále," tvrdil jakoby se nechumelilo.

Sotva jsem se ovládl. Odkud to věděl? Mlčel jsem.

„Dal jsem si tu práci," usmál se, „a prostudoval jsem staré podklady vojenského paktu NATO. Před sedmdesáti lety najali jakéhosi vědce Olafa Petersona. Tím mužem jste byl vy. Ve svém oddělení jste během překvapivě krátké doby vyvinul projektor strukturálního pole a řadu dalších technických vymožeností, nad kterými zůstával rozum stát. Bylo to trochu překvapující, nemyslíte?"

Mercant si mě zkoumavě měřil. Věděl jsem, že nemá smysl déle lhát.

„Jistě," řekl jsem znuděně. „Tenkrát jsem se jmenoval Olaf Peterson. Jenom jsem chtěl podpořit vás barbary ve vašich křečovitých snahách. Bylo strašné vidět, s jakými triviálními problémy se potýkáte. Proto jsem použil údaje, které jsou v muzeích mého národa veřejně vystaveny."

Zaradoval jsem se ze šoku, který má slova u naslouchajících vyvolala. Málem jsem vyprskl smíchy. Mercant se však bavil.

„Díky za otevřenost, admirále."

„Není zač, pane. Moudrý muž přestává zapírat, je-li přelstěn."

Šéf bezpečnosti zamyšleně přitakal a pak změnil téma. „Považujeme vás za kosmického agenta se speciální misí. Naši arkonidští přátelé Thora a Crest o vás nic nevědí. Je tedy zřejmé, že jste se na Zemi ocitl náhodně."

„Ó!" řekl jsem.

Kosnov se tak trochu škodolibě pousmál.

„Kolik je vám let, admirále?" pokračoval Mercant.

„Hádejte!"

Dostali se nebezpečně blízko mému tajemství. Tenhle človíček na to šel docela jinak. Jeho prsty si nervózně pohrávaly se starým, slonovinou vykládaným nožem na otevírání dopisů.

„Jistě," sliboval přátelsky. „Vypadáte překvapivě mladě, asi tak na pětatřicet let, řekl bych. Jak se to slučuje s vaším pobytem na Zemi? Podle našich informací se žádný Arkonidan nestal vysokým důstojníkem, dokud mu nebylo alespoň třicet let. Ve třiceti přece nikdo není admirálem."

„To máte úplnou pravdu," přitakal jsem vážně. Zamyšleně odložil nůž. Musel se ovládat, to jsem cítil.

Připrav se! oznamoval můj šestý smysl. Věděl jsem, co přijde.

„Nosíte u sebe zvláštní přístroj, admirále. Na vaše naléhání jsme nepřistoupili k jeho otevření. Má vejčitý tvar. Pořád ještě trváte na svém, že se nejedná o zbraň?"

„Ano!"

„Byl jste nucen přiznat, že tento přístroj má cosi společného se stavem vašeho zdraví. Protože vám nechceme ublížit, nevzali jsme vám ho. To by se však mohlo změnit, admirále!"

Zatím mi tu nikdo nevyhrožoval. Allan D. Mercant ano. Musel jsem myslet na jizvy na svém břiše. I za ty jsem vděčil aktivátoru buněk, o kterém Mercant právě mluvil.

Zahalil jsem se do mlčení, ale šéfa rozvědky to nerozházelo. Byl více než nebezpečný.

„Mám tady několik logistických výpočtů," vysvětloval. „Vzhledem k tomu, že přístroj musíte stále nosit při sobě, je pravděpodobné, že jste v minulosti musel být několikrát přinucen ho spolknout. Což vysvětluje i ty vaše ošklivé operační jizvy na břiše. Fakt, že se přístroje nesmíte zbavit, vede k jistým závěrům."

„A sice?" zeptal jsem se ironicky.

„Jste na Zemi déle, než jste ochoten přiznat. My si zjistíme, pod kterými dalšími jmény jste vstupoval do dějin naší planety."

„Udělejte to, pane. Ale nebudete s tím mít moc velké štěstí."

Trochu znetrpělivěl.

„Měl byste nám říct pravdu, Atlane. Muž s vaší inteligencí by přece měl pochopit, jak nesmyslné je zapírat. Čeho tím hodláte docílit?"

„Chci domů!" odpověděl' jsem naprosto klidně.

„Víte dobře, že vám tohle přání splnit nemůžeme. Země platí za zničenou, Perry Rhodan za mrtvého. Kdybyste se vrátil na Arkon, lidstvo by se rázem ocitlo ve stavu ohrožení.“

„Pokud vaše údaje o rozpadu arkonidské říše souhlasí, budu mlčet.“

„To byste nezvládl. Arkon je řízen počítačem. Kromě toho - jak vám máme věřit, když už teď a tady lžete?“

Allan D. Mercant byl chytrá hlava, ale ani on nepoznal, že mé slovo platí víc než sliby. Upozornil jsem ho na to.

„My toho o morálce arkonidských důstojníků moc nevíme, admirále. Časy se změnily. Přiznejte otevřeně, kdo jste a odkud a proč jste přišel. Pak uvidíme. Takhle jste pro nás cizím faktorem, který může být stejně dobře neškodný, jako velice nebezpečný.“

V hloubi duše jsem pochopil, že uvažuje jasně a logicky. Přesto jsem nemínil vyžvanit své největší tajemství. Pravděpodobně bych narazil na nedůvěru, což by mou situaci ještě více zhoršilo.

Cítil jsem, jak se blížím k dilematu. Na jednu stranu jsem chápal, že Pozemšťané jsou našimi nepřáteli, na druhou jsem však mezi nimi našel už řadu potenciálních přátel.

„Neurážejte mě,“ odsekl jsem. „Jestli nevěříte mým slovům tak vám nezbude nic jiného než mě znovu nechat zavřít. Odmítám vypovídat. Podle vašich zákonů na to mám právo.“

„Prosím, jak chcete, admirále. Popovídáme si odpoledne. Do té doby bych měl dostat další podklady k vaší osobě. Pokud vám prokážu agentážní činnost, postavím vás před soud.“

Ztrácel se mnou trpělivost, což se projevovalo jistým stupněm nezdvořilého chování. Nemohl jsem mu to zazlívat. Ptal jsem se, co bych na jejich místě dělal já. Pravděpodobně bych s takovým tajuplným cizincem udělal krátký proces.

Mercant opustil místnost. Generálporučík Kosnov se za ním díval. Jakmile dveře zaklaply, obrátil se ke mně.

„Neznáte Mercanta, pane,“ řekl mi. „Proč proboha nechcete mluvit? Oukej, teď máte pár hodin na rozmyšlenou. No nic, jste i dnes připraven na diskusi se studenty posledního semestru?“

Musel jsem se ovládnout, abych nezajásal. Stalo se tu zvykem, že jsem ve velké posluchárně Kosmické akademie denně vedl seminář, na kterém mi vědecký dorost kladl všetečné otázky povětšinou lékařského, biologického a kolonizačně taktického rázu. Všechno to byly problémy, které jsme kdysi na Arkonu řešili, a mě těšilo, že je o dějiny mého národa takový zájem.

Takže jsem znovu souhlasil, přestože jsem studentům nikdy neřekl nic opravdu podstatného. Klíčové informace jsem tajil. Zároveň jsem na seminářích narazil na jednu studentku, které si všiml můj vysoce vyvinutý šestý smysl. Hodlal jsem toho patřičně využít.

Byla to mladá studentka kosmobiologie. Jmenovala se Marlis Genterová - a nenarodila se na Zemi!

Marlis patřila k potomkům kolonistů, kteří před šedesáti lety přistáli na Venuši. Přirozeně, že byla hrdá na své předky, kteří dokázali přežít ve venušské džungli a zkrotit ji ke svým potřebám.

Nezůstalo mi skryto ani to, že mezi kolonisty na Venuši a Pozemšťany existují jisté okamžiky napětí. Bylo to vcelku normální. I naše arkonidské kolonie často zatoužily po samosprávě, což ovšem posléze mohlo znamenat nepříjemné důsledky pro obě strany.

Marlis Genterová byla neochvějnou zastánkyní spravedlnosti. Podle jejího názoru byl mladý venušský stát zanedbáván co do technické vybavenosti. Nijak jsem jí nevysvětloval, že právě tohle je pro kolonisty typické - vždycky se cítí být zanedbáváni! Spokojený osídlenec snad ani neexistuje.

Marlis byla pro mě zajímavá i osobně, protože hned pár dní poté, co jsme se poznali, vyjádřila názor, že mé zajetí je hanebné.

Na tomto názoru trvala.

Před třemi dny jsem sebral všechnu odvahu a opatrně jí pošeptal, kde je ukryta má speciální výstroj.

Když jsem se na začátku května objevil v Terranii, pochopitelně že jsem své životně důležité přístroje dobře schoval. Kdyby se mi podařilo jeden z nich získat, mé zajetí by skončilo. Všecko jsem si dobře spočítal. Jediným nejistým faktorem byla Marlis, ale ta nakonec zareagovala pozitivně.

Znovu se objevili dva ozbrojení strážní. Ukázali ke dveřím výtahu, který vedl na střechu. Vyjeli jsme nahoru. Tam už čekal letoun rozvědky. Když jsme pak stoupali nad to úžasné nové velkoměsto Terranii, uvažoval jsem o tom, zda by mi tady uvěřili, kdybych jim řekl, že mám v úmyslu jim ž Arkonu pomáhat. Asi by mi nevěřili, protože tu vládlo všeobecné mínění, že všichni Arkonidané jsou zdegenerovaní. Prostě by mi nikdo nevěřil. Ale já jsem musel domů! Stůj co stůj!

✧ ▲ ✧

Má přednáška o arkonidské kolonizační politice a psychologii cizích bytostí trvala dvě hodiny. Hned nato se do diskuse přihlásila řada studentů nejrůznějších oborů.

Marlis Genterová se tentokrát do slovních půtek nemíchala. Její nápadná zdrženlivost na mě působila uklidňujícím dojmem, přestože mohla být výrazem pravého opaku.

Když jsem na ni pomyslel, měl jsem příjemný pocit náklonnosti. Skoro jsem se zastyděl, že ji hodlám zapojit do zrady její civilizace.

Byla mladá, krásná a inteligentní. Já byl proti ní starý muž, který neměl právo plést se jí do osudu.

Ovšem zatímco jsem odpovídal na otázky studentů, na druhou stranu jsem si říkal, že se vlastně nic neděje. Marlisinu pomoc jsem nechtěl zneužít proti lidstvu. Jenom jsem toužil po návratu domů. Chtěl jsem se zbavit ponižujícího zajetí. To bylo všechno.

Deset minut po dvanácté poručík Gmuna přerušil nekonečné diskuse. Ovšem jako obvykle se i pak kolem mě shlukl dav studentů a vyžadoval další a další ujasnění otázek. Trvalo však ještě několik minut, než jsem po svém boku objevil Marlis. Moji strážci otupěle přihlíželi. Byli zvyklí, že se to na konci semináře dělo a zvykli si i na to, že do mě občas někdo nechtěně strčil.

Vtom jsem si všiml Marlisiných očí. Byly velké a tmavé jako horská jezera. Dívaly se na mě tázavě a zvídavě. Pochopil jsem, že dívka zápasí sama se sebou, což znamenalo, že ty věci bude mít u sebe.

Krátce jsem na ni pohlédl. Gmuna se už snažil studenty zahnat na chodbu. Marlis využila příležitosti.

Uslyšel jsem její hlas. Zněl tiše a stísněně. „Napíšete mi?“

Přikývl jsem. Málem jsem praskl napětím. Mercant slíbil, že mě ještě tento den odpoledne bude vyslýchat. Mohlo dojít k nepříjemným scénám.

„Ustupte, prosím, jinak jste dnes slyšeli poslední přednášku!“ křikl Gmuna.

„Určitě se vám ozvu,“ řekl jsem jí rychle.

„Nebudete bojovat proti mým lidem?“

„Máte mé slovo, Marlis. Já chci jen domů, chápete?“

„Sejdeme se v Port Venusu. Přeruším studium. Souhlasíte?“

V hrdle jsem měl knedlík. Dívka se usmívala á pak se pod jejími skripty objevil dvacet centimetrů dlouhý předmět. Rychle jsem po něm hmátl. Naštěstí si toho nikdo nevšiml.

Schoval jsem si jej za košili. Ucítil jsem, jak se mi přisál k tělu. Bylo to pouzdro s různými miniaturními přístroji...

A znovu jsem nezaujatě stál mezi diskutujícími, kteří jen zvolna opouštěli sál.

Poručík Gmuna se mračil, ale povzbudivě jsem se na něj usmál. Marlis odešla. V té chvíli pravděpodobně udělala pro lidstvo víc, než mohla vytušit. A já jsem si uvědomoval, že se nyní v žádném případě nesmím vrátit za energetický plot.

Nouzové vybavení mi dávalo jen omezené možnosti. Jakmile bych se ocitl v zajetí plotu, deflektor by mi už nebyl nic platný.

„Pojďte, prosím,“ řekl nahlas Gmuna. „Od zítřka budete přednášet pod izolací. Takhle by to nešlo.“ Když jsem se zasmál, svraštil čelo.

„No, víte přece, že jste mi sympatický, admirále. Nedělejte žádné hlouposti, prosím...“

Nastoupili jsme do výtahu a vyjeli nahoru na střechu k vrtulníku.

Na střeše po tobě budou chtít autogramy, říkal mi můj šestý smysl. Málem jsem přikývl. Zatím to vždycky tak bylo. Studenti si umějí poradit.

Připravoval jsem se na únik.

Když jsme vyšli z výtahu, na střeše postávalo dobře tisíc studentů, kteří se tu sešli, aby spatřili mě, neznámého cizince. Byli to ti, kteří se už nedostali do přednáškového sálu. S televizním přenosem se pochopitelně nespokojili, protože nemohli zasáhnout do debaty. Teď jsou tu a nevědomky mi dopomohou k útěku!

Gmunovi strážní namířili na zvědavý dav své paprskomety. Studenti se však nebáli, že se začne střílet. Než by Gmuna mohl říct švec, byli jsme obklíčeni nadšeným, překřikujícím se davem.

Podíval jsem se k asymetrické bráně, pod kterou začínaly transportní pásy městské dopravy. Musel jsem se tam dostat. Někdo mi podal velkou fotografii, na které jsem ke svému úžasu poznal sám sebe. A už po mně chtěli autogramy. Proti své vůli jsem se tu stal idolem.

Gmuna se dal do práce a snažil se mě uvolnit. To byla má chvíle.

Těsně za mnou stála stěna s výtahovými šachtami. Protestující studenti se shlukli všude přede mnou. Vedle té zdi se určitě dalo vcelku snadno proběhnout.

Klidně jsem vyčkal, než Gmuna zapískal na píšťalku. Pak jsem aktivoval deflektor.

Světelný přeměňovač způsobil, že jsem se stal pro normální oči neviditelným. Zcela jasně a zřetelně jsem všecko kolem sebe viděl, ovšem zároveň mi bylo jasné, že mne nikdo z přítomných nevidí.

Když jsem uskočil a utíkal pryč, ještě jsem spatřil Gmunův překvapený obličej.

Přestože jsem byl zosobněným klidem, zřetelně jsem cítil, jak mě události tlačí ke spěchu. Přirozeně že bude vyhlášen poplach. Muselo se mi rychle podařit schovat se mezi lidmi někde v tom obřím městě Terranii.

K velké bráně jsem dospěl v okamžiku, kdy Gmuna namířil nahoru nad sebe a vystřelil, aby tím dal znamení poplachu. Utíkal jsem dál a když jsem se dostal k nejbližšímu transportnímu pásu, normálně jsem na něj upadl a zůstal ležet.

Pás mě unášel od místa dění rychleji, než si Gmuna mohl přát. Jen ať si mě hledají! Zůstanu neviditelným...

✧ ✦ ✧

Když jsem z velké vzdálenosti spatřil nápisy, označující odbočky ke kosmodromu, neváhal jsem ani na okamžik. Ke kosmodromu jsem nesměl. Tam už Kosnov určitě rozmístil stráže s energetickými zaměřovači, které by mě mohly vystopovat, přestože jsem měl deflektor. Kromě toho Kosnov jistě vyhlásil zákaz startu všem kosmickým lodím.

Takže jsem si to namířil k nádraží. Mým cílem byly už jen zřídkakdy používané dálkové vlaky. Chtěl jsem se schovat v nějakém nákladním voze.

Sedl jsem si a vychutnával proud svěžího vzduchu, který mě ovíval.

Vytáhl jsem z kapsy pouzdro a vyňal z něj malý psychozářič. Tohle byla zbraň, která neublížila, ani nezanechávala následky, ale zato uměla ovlivnit psychiku každého, na koho jsem ji namířil.

Tihle barbaři... Malí, divocí a přesto tolik úspěšní barbaři... Jedna jejich dívka mi dokonce dala své srdce. Proč, pro všechno na světě, mi nevěřili? Přece by pro ně bylo mnohem jednodušší, kdybych jim slíbil, že se po svém návratu na Arkon nikdy nezmíním ani o Slunečním impériu, ani o Zemi a o Perry Rhodanovi!

Připravoval jsem se k přestoupení na pomalejší transportní pás. Muselo, se mi to podařit bez toho, abych do někoho strčil.

Daleko přede mnou se už rýsovala písmena, označující „Nákladové nádraží“.

Taky to tam určitě bude hlídané, ale ne tak pečlivě jako interkontinentální letiště a kosmodrom.

✧ ➹ ✧

Můj útěk v nákladním vlaku se podobal středověkému mučení. Otevřel jsem dveře do první atomové lokomotivy. Bylo mi úplně jedno, kterým směrem pojede. Pouze jsem chtěl opustit Terranii. To bylo v tu chvíli nejpodstatnější.

Unaveně jsem se tam natáhl a rozjeli jsme se. Ale už po deseti minutách vlak zastavil. Rozvědka pracovala neuvěřitelně rychle a systematicky.

Od této chvíle začala nebezpečná hra. Pátrající policisté docela jasně věděli, že hledají neviditelného. Vlak zůstal stát celé dvě hodiny, dokud nedorazila jednotka s energetickými zaměřovači. Ovšem já jsem se nacházel v bezprostřední blízkosti velmi silného energetického zdroje lokomotivy, takže jsem byl prakticky nezaměřitelný. Přesto jsem si však nebyl úplně jistý, jak to dopadne.

Byly to hrozné chvíle. Příslušníci průzkumné jednotky mě míjeli jen těsně.

Ale prošel jsem!

Když se vlak znovu rozjel, namířili jsme si to přímo do centrální Gobi. Nákladní vagóny byly prázdné. To znamenalo, že vlak jede někam na nakládku.

Utíkala hodina za hodinou. Vlak se řítil dvousetkilometrovou rychlostí k pohoří Himálají. Už jsem dostal hlad a žízeň, ale neodvažoval jsem se zpracovat strojvedoucí hypnozářičem, aby mi dali najíst a napít. Jejich hypnoblok by mohl být v cílovém místě snadno zjištěn, a tím bych na sebe hned upozornil.

Musel jsem to tedy vydržet až do Brahmaputry, kde jsme znovu zastavili a vlak byl znovu prohledáván. Z Terranie asi přišly nové rozkazy.

Když jsme konečně dorazili na velké nákladové nádraží v Kalkutě, odpotácel jsem se k nejbližší vodní cisterně.

To nejhorší jsem měl za sebou.

Na letišti indického velkoměsta jsem si našel transportní letoun do Tel Avivu. Tentokrát jsem však už byl nucen použít psychozářič, abych se dostal do pilotní kabiny, protože v nákladovém prostoru bych se patrně udusil.

V Tel Avivu jsem zjistil, že baterie mého deflektoru slábnou. Byl nejvyšší čas jej vypnout.

Tamější letiště jsem neopustil hned. Nejdříve jsem se v kantýně letištního personálu najedl a pak jsem nasedl na malý letoun jedné z olejářských společností a namířil si to do Casablanky.

Odletěli jsme se setměním. Seděl jsem přímo za libanonským pilotem, který se nacházel pod vlivem, mého psychozářiče, stejně jako pasažér, který seděl vedle něj. V luxusním letounu bylo dost jídla i pití. Posílil jsem se na další akce.

Rozhlasové a televizní stanice neustále uváděly zprávy o mém útěku. Se zájmem jsem je poslouchal. Bylo úžasné, jak velmi se mi věnovali. Už podle bohatého obrazového materiálu by mě musel poznat i poloslepý.

Hledali mě všemi dostupnými prostředky, ale ze zpráv bylo naprosto zřejmé, že mou stopu ztratili. V duchu jsem si blahopřál k rozhodnutí naskočit na nákladní vlak.

„Přistání za deset minut, pane,“ řekl pilot.

Letiště v Casablance bylo ještě ponořeno do noci. Vycházejícímu slunci jsme uletěli. Bylo krátce po druhé hodině ráno. Brzy na uskutečnění mého záměru.

Když jsem před několika týdny odstartoval ke své první akci, svůj podmořský skafandr jsem schoval v pobřežních skalách. Místo se nacházelo nedaleko Tangeru. Mohl jsem se tam dostat už s rozedněním.

Pilot se připravoval k přistání.

Dosedli jsme měkce, skoro jako vrtulník, několik metrů jsme rolovali a pak zůstali stát. Rozrazil jsem dveře, vyskočil ven a zabouchl za sebou.

Několika skoky jsem se ocitl ve tmě, abych se o pár minut později schoval za prázdným hangárem a odpočinul si. Letoun pokračoval až k hlavní budově. Pak z něj vystoupil jeho pasažér. Všechno proběhlo v pořádku a bez problému.

Pak jsem potřeboval celou hodinu k tomu, abych objevil jedinou správnou cestu k pokračování útěku - připlížil jsem se až k malému vrtulníku pobřežní policie a počkal jsem, až přijdou oba dva důstojníci jeho posádky.

Když nasedali, už jsem byl schován v nákladovém prostoru. Hned po startu jsem na ně namířil psychozářičem a když jejich tváře strnuly, poznal jsem, že ztratili svou vůli a že si mohu vlézt do kabiny.

Náš let směřoval k severu. Hluboko pod námi se třpytily vlny Atlantiku.

„Naberte přímý kurz na Tanger," přikázal jsem ostře. „Pokud se vás kontrolní věž bude ptát na důvod, pak jste na dálnici viděli podezřelá vozidla, která chcete pozorovat. Je to jasné?"

„Ano, pane, jasné," řekl pilot. Poručík vedle něj tupě zíral před sebe.

Letěli jsme šestisetkilometrovou rychlostí k Tangeru. Věž se sice ozvala, ale pilot zareagoval přesně podle mých příkazů.

Nadirigoval jsem ho na liduprázdnou pláž mezi Tangerem a Arcilou a tam jsem pak vystoupil.

Napjatě jsem pozoroval odlétající stroj, až mi zmizel z očí. Možná dojde k nějakým komplikacím, až pilot nebude moci vysvětlit, proč letěl k Tangeru. Do té doby jsem musel zmizet.

V té chvíli se ozval můj zabudovaný šestý smysl: Ty jsi unaven, blázne?

Přirozeně že jsem byl unavený a vyčerpaný, protože v těch mých úkrytech se nedalo pořádně spát. Musel bych začínající den strávit v jedné z pobřežních jeskyní a počkat na další noc. Pokud by se osud obrátil proti mně, Solární rozvědka by našla mé stopy. Pak by pro mě bylo těžké letět ve speciálním skafandru až na Azory. Tyhle činorodé Pozemšťany nebylo radno podceňovat.

Krátce před rozedněním jsem dospěl ke starému úkrytu. Zkontroloval jsem transportní oblek a agregáty. Všecko bylo v nejlepším pořádku. Ovšem ještě než jsem upadl do bezesného spánku, přemýšlel jsem ó svém úmyslu.

O mé pancéřové kopuli na dně moře nikdo nevěděl. Její stroje a speciální zařízení umožňovaly totální proměnu mé osobnosti. To byl faktor, se kterým rozvědka nemohla v žádném případě počítat.

Musel jsem si najít nějakého jejich kosmonauta, který by se mi postavou a rysy tváře přibližně podobal. Jakmile bych ho měl ve své kopuli, už by bylo jednoduché ho plně napodobit. Pak bych musel místo něj nasednout na jeden z venušských křižníků.

Ale sotva jsem pomyslel na Venuši, musel jsem myslet i na Marlis Genterovou...

✧ ✦ ✧

Byla temná, bezhvězdná noc. Svůj gravitační absorbér jsem zapnul na 0,1 hodnoty Země. Letělo se mi dobře. Držel jsem se těsně nad hladinou, abych pokud možno úplně vyloučil své zaměření.

Když jsem se jižně od ostrova San Miguel ponořil do oceánu, můj zaměřovač zachytil radarové impulzy z vysoko letícího stroje. Jakmile jsem se potopil, byly pryč.

Klesal jsem hodnotou 3 g, až jsem se dostal na rozbrázděné dno. Tam dole bylo všecko tiché a opuštěné. Klouzal jsem směrem k mému útočišti a přemýšlel o svých robotech. Ještě nikdy mě nezklamali.

A bylo tomu tak i nyní! Už po třetím signálu jsem zachytil jasné naváděcí paprsky, které mi umožnily držet se správného směru. Po několika dalších minutách jsem se ocitl u podmořské propasti, na jejímž dně stála má kopule.

A za dalších pár okamžiků jsem vklouzl dovnitř. Ocitl jsem se v hloubce 2 852 metrů. Tady mě mohly najít jenom hlubinné ponorky. Jednou se to už stalo. Spletly si mě s rybou. Dnes mi ten zážitek připadal zábavný, tenkrát to však byl děs.

Zavřel jsem těžký vnější vstup z arkonidské oceli a čekal na vyprázdnění tlakové komory. Nade mnou bzučely silné vodní pumpy. Chvíli to trvalo.

Pak zasvištěl vstupující vzduch. Spokojeně jsem zavřel oči. Teď už jsem byl v bezpečí. Můj návrat domů teď mohl být perfektně připraven.

✧ ✦ ✧

Ricova bioplastická tvář se jako vždy oddaně usmívala. Můj osobní obslužný robot stál v otevřeném vstupu.

„Vítej, ó pane," řekl kovovým hlasem. Připadal jsem si najednou jako v jiném světě. Už jsem nebyl zajatcem...

V téhle kopuli jsem prožil mnoho let. Byla starší než zdejší lidstvo.

Rico mi pomohl ze skafandru.

„Vyčerpán, ó pane?" zjišťoval. Mělo to znít ustaraně, ale Rico byl jenom stroj. Neuměl vyjadřovat city tónem hlasu.

„Ne," odsekl jsem.

Rico se usmál. Nebylo možné ho urazit. „Vaše koupel je připravena, ó pane."

„Díky. Chvíli počkej," odpověděl jsem mu a pak jsem vstoupil do antigravu, abych se vznesl až nahoru pod strop kopule a zastavil se u červeně natřených dveří.

Rico mlčel.

Za těmito dveřmi bylo mé soukromé muzeum, ale bylo pro mě mnohem cennější než pouhý archív. Vždycky jsem se sem chodil uklidnit.

Oběma rukama jsem otevřel impulzní zámek a vstoupil do příjemně měkce osvětlené místnosti, rozdělené mnoha příčkami. Tady odpočívali němí svědkové minulosti, jež tak velice zajímala Allana D. Mercanta, a o které jsem jednoduše zcela pomlčel.

Zastavil jsem se před širokým mečem, který kdysi patříval Karlu Smělému z Burgundska. Vzal jsem jej do rukou. Když knížete kdysi dávno v jeho stanu trápily nesnesitelné bolesti, požádal mne, abych mu tímto mečem zasadil smrtelnou ránu.

Chtěl jsem ho operovat, přestože jeho žaludeční vředy už nabraly podobu rakovinových nádorů. Příštího dne kníže padl v boji...

Kráčel jsem dál, ponořen do vzpomínek. Na této Zemi nebylo nikoho dalšího, kdo by znal tajemství minulosti tak dobře jako já. Nikdo nebyl lépe informován o zfalšování dějin a nikdo nemohl přesněji vysvětlit, jak bylo možné, že princ Eugen odrazil Turky tak zničujícím způsobem.

Támhle ležel Valdštejnův klobouk s pyšnými pery. Vedle něj odpočívala puška, kterou si přes oceán vezl Kolumbus. O kus dál stálo brnění Richarda Lvího Srdce. Kdysi mě označil za jednoho ze svých nejvěrnějších vazalů.

Musel jsem se usmát, když jsem vzal do ruky něžný řetízek, který měla kolem krku Johanka z Arku, když po mém boku útočila proti orleánské pevnosti.

Nořil jsem se stále hlouběji do minulosti, až jsem se zastavil před primitivní, ale přesto velmi účinnou rychlopalnou zbraní, kterou jsem postavil společně s Leonardem da Vinci. Považoval jsem ho za velmi významného muže, takže jsem ho naučil spoustě věcí.

Přímo vedle ležel Navy Colt ráže 44, jehož pažbou jsem srazil k zemi vraha Abrahama Lincolna. Bohužel o vteřinu později, než bylo bezpodmínečně nutné.

Jako ve snu jsem míjel předmět za předmětem. Vtom mě můj robot Rico vrátil do drsné reality. „Čeká na tebe počítač, ó pane!“

Po špičkách jsem opustil sál minulosti. Ne, nikdy bych nedokázal provést něco, co by škodilo Zemi a jejím obyvatelům! Vždycky jsem se snažil podporovat vědeckotechnický pokrok, který by je měl jednou přivést ke kosmickým letům.

Ale celou tu dobu jsem se toužil vrátit domů...

O deset minut později jsem stál před obrazovkou centrálního počítače mé kopule. Očekával naprogramování.

„Potřebuju poloorganickou, tělesnou konstrukci, která by se plně podobala lidské kostře. Na rentgenových snímcích se to musí podobat skutečnému člověku. Musí v tom být i atrapy obvyklých lidských orgánů. Půjde to?“

„Prosím o bližší údaje, pane,“ odpověděl počítač. Tím jsem se pojistil, aby můj další výlet na povrch planety už neztroskotal na nějakém hloupém rentgenovém snímku.

✧ ✦ ✧

Největší kosmodrom obou amerických kontinentů nesl hrdý název Nevada Space Port. Právě odtud před mnoha desítkami let odstartoval Perry Rhodan s malou posádkou směrem k Měsíci, kde pak narazili na ztroskotaný arkonidský křižník. Zamyšleně jsem stál před originálem rakety STARDUST, na jejíž palubě se Rhodan před 69 lety odvážil toho velkého skoku.

V kosmickém muzeu Nevada Fieldsu jsem nebyl sám. Spolu se mnou mělo Zemi opustit dvě stě venušských osídlenců. Nenápadně jsem se rozhlížel. Zapadl jsem do davu. Svůj původní plán, že se budu vydávat za kosmonauta, jsem prozatím zavrhl. Bylo by příliš těžké vyznat se v jeho přátelích a známých. A tak mě napadli osídlenci, kteří každodenně startovali k Venuši.

Přiblížil jsem se k urostlému blondýnovi. Měl mou výšku i postavu. Zapovídal jsem se s ním a zjistil jsem, že je šestým synem jednoho severoněmeckého sedláka. Jmenoval se Heinrich Volkmar a přišel sem docela sám.

Heinrich byl tím pravým!

Zanedlouho jsem už byl zase zpátky ve své kopuli. Heinrich tam byl se mnou. Dal jsem ho svými roboty uložit do hlubokého biologického spánku. Rico dostal za úkol ho nejpozději za rok probudit, a poté, až mu předá několik drahokamů v hodnotě .stovek tisíc dolarů ho vysadit někde na španělském pobřeží.

Zároveň jsem zhotovil dopis pro Perryho Rhodana, který měl Heinrich po svém probuzení odevzdat.

Pak jsem svého zajatce podrobil hypnovýslechu a všechny jeho paměťové údaje a informace převzala moje fotografická paměť. K tomu jsem potřeboval ještě veškeré jeho doklady a papíry, umožňující mu vstup do uzavřené oblasti kosmodromu.

Ohledně masky jsem toho nemusel udělat mnoho. Byla hotova velmi brzy.

Jinak jsem na sobě nic nezměnil. Heinrichova zavazadla se skládala z vysoce elastického batohu, ve kterém bylo uloženo přesně padesát kilogramů osobních věcí. Víc si toho osídlenci vzít nesměli. Na Venuši měli dostat všechno potřebné v hojné míře.

V Heinrichově smlouvě stálo psáno, že mu Sluneční Impérium přenechá na Venuši zdarma oblast o rozloze padesáti hektarů včetně všech nutných zařízení a přístrojů, nutných ke zplanýrování a zúrodnění tamější půdy.

Rhodan tam vybudoval velmi hodnotný sociální program. Takže už tři dny jsem byl mladým mužem s blond vlasy, úsměvem na rtech a touhou v srdci. Chtěl jsem ven do vesmíru, ukázat matičce Zemi záda a tvrdě pracovat, abych

jednoho dne mohl hrdě napsat zpátky na Zemi - dokázal jsem to a teď hledám partnerku pro život. Kolik peněz vám mám poslat?

Dostal jsem číslo 21 1. Loď, která mě měla odvézt na vysněnou Venuši, se jmenovala GLORIA. Páchlo to tam dezinfekcí a paluba byla zařízena velmi prostě, loď nebyla ozbrojena a dokázala letět pouze obyčejnou světelnou rychlostí, ale to mi nijak nevadilo. Let k Venuši měl trvat osm hodin. To bylo dost času. GLORIA takhle létala mezi Zemí a Venuší už třicet let. Startovala každý druhý den.

Posádky těchto lodí neměly příliš velké renomé a ostatní, bojoví piloti flotily, na ně pohlíželi svrchu.

Přesně ve dvanáct hodin jsem odešel do společenské místnosti, kde se shromáždili noví osídlenci a horečnatě tam diskutovali o svých dalších dnech. Posadil jsem se do odlehlého kouta a snědl velký stejk se zeleninou a brambůrkami. Přitom jsem pozorně sledoval své sousedy.

Byli si všichni podobní, tihle mladí lidé, kteří v pralesní planetě Venuši čekali ráj.

Viděl jsem tam celé rodiny, které se odvážily tohoto velkého kroku. Snily o dobrodružství a bohatství, samostatnosti a veselých slavnostech na okraji džungle.

Neznali venušské komáry a žravé dinosaury, kteří. několika kroky rozdupali celé pole. O malých jedovatých bestiích a protivném skleníkovém vedru nechtěli ani slyšet.

Hluboce jsem je litoval, přestože jsem tušil, že jakmile se tam tihle lidé usídlí a zvyknou si, určitě si budou schopni vybudovat skvělou existenci. Rhodan totiž věděl, koho na takovou cestu vybrat.

✧ ➹ ✧

Port Venus bylo supermoderní město, jehož architektonická podoba respektovala požadavky žhavého, bouřlivého světa. Nebylo věru jednoduché tady žít, nebo dokonce osídlovat území! Deštivé bouře přicházely neohlášeny a byly tak prudké, že způsobovaly okamžité záplavy.

Port Venus proto leželo na skalní vyvýšenině, na břehu rovníkového moře. Tady někde muselo ležet i pohoří, ve kterém mí předci vybudovali základnu. Rhodan ji ovládl a využil, i když k tomu neměl právo.

Asi osm set metrů pod skalní vyvýšeninou začínala džungle. Pařilo se z ní, žil v ní bezpočet druhů hmyzu, roznášejícího hrozné infekční nemoci. Zdejší život byl neustálým bojem o přežití.

Moje imunita však byla spolehlivá, protože jsem se vybavil arkonidským sérem.

Zdejší úřady se právě věnovaly rozdělování parcel mezi nové kolonisty. Já jsem u toho nesměl chybět, pokud jsem nechtěl vypadat podivně, či dokonce podezřele.

Kontrola našich osídleneckých dokladů byla nervy drásající ceremonií, která trvala nekonečně dlouho. Využil jsem toho a napsal pár řádek pro Marlis Genterovou, jak jsem slíbil. Pokud už mezitím dorazila, určitě se chodí každý den ptát na poštu.

A ona mi odpověděla.

Nyní jsem seděl v jednokolejovém voze dráhy, spojující správní celek s centrem města. Přestože uvnitř naplno běžela klimatizace, mé tělo se potilo. Těsný bioplast, který jsem měl na těle a který simuloval lidskou stavbu těla pro rentgen, byl dokonale pórovaný. Pomalu bych už si mohl dovolit tento výrobek mých robotů odložit.

Ovšem než jsem to udělal, hodlal jsem zjistit, jestli pátrání po mé osobě trvá i tady na Venuši.

Ale přestal jsem na to myslet. Pokud Marlis odvedla dobrou práci, nemusel jsem si dělat starosti. Jako osídlenec jsem mohl klidně odejít do džungle a počkat na vhodnou příležitost k odletu. Případně bych už teď na Venuši mohl objevit nějaký nadsvětelný člun typu Gazela, který by mě bezpečně dopravil až na Arkon.

Opustil jsem vůz a vyjel po schodišti nahoru. Zřídkakde jsem potkal tolik různorodě pooblékaných Pozemšťanů. Tomisenkovovo náměstí, pojmenované podle ruského generála, který se kdysi pokusil získat Venuši jen pro sebe, tvořilo centrum Port Venusu.

Tady stály rozlehlé, velmi bytelně stavěné správní budovy venušské koloniální vlády. Newyorská ulice dělila moderní město prakticky na dvě poloviny. Na tomto horkém světě se dalo koupit docela všechno.

Přímo před nástupištěm došlo k hádce. Dva vousatí, pobledlí chlapíci, kteří dlouhá léta neviděli sluneční paprsek, se prali očividně kvůli nějaké hlouposti.

Policie zasáhla rychle. Pohrozili svými paralyzátory a bylo po rvačce.

Obstarožní aerotaxi s turbínovým pohonem mě odvezlo do klidnějších končin. Dobře jsem si prohlížel všechny ulice, až se přede mnou vynořila veliká budova Muzea Země.

Než jsem vystoupil, ujistil jsem se, že mám u sebe své speciální vybavení. Vzal jsem si všechno, co jsem potřeboval. Na prsou jsem si nesl aktivátor buněk. Ve velké kapse osídlenecké kombinézy jsem měl silný deflektor. Můj psychozářič měl dosah dvou kilometrů. Tyčinkovitá nervová zbraň byla v kapse na pravém stehně. Víc jsem toho vzít nemohl.

Zaplatil jsem a opustil vůz. Pomalu jsem kráčel k širokým dveřím z pancéřovaného plastiku. Měl tu na mě čekat můj starý přítel.

Bezpočet lidí vstupoval i odcházel. Všiml jsem si zvlášť velkého počtu osídlenců, jejichž otrhaný oděv z umělých vláken se velmi lišil od elegantního oblečení lidí ze správy.

Před širokým portálem stáli dva policisté. Když jsem je míjel, jeden se usmál.

„No tak, copak, zelenáči?“ zeptal se. „To už se ti stýská po Zemi?“

Otočil jsem se. Byli ozbrojeni těžkými paralyzátory. Pravděpodobně zůstávali v neustálém spojení se svou centrálou. Nazvali mě zelenáčem! To bylo pojmenování pro všechny nové osídlence.

„Takový horko je tady pořád?“ zeptal jsem se trochu vyčítavě. Zachechtali se. Beze slov jsem prošel, až jsem objevil malého, podsaditého muže s vousem. Na sobě měl osídlenecké oblečení a u boku těžký paprskomet.

Okamžitě mě poznal, protože zajásal a vrhl se mi v ústrety. Trochu mě to zaskočilo. To tedy Marlis poslala pěkného borce!

Praštil mě do ramene tak silně, že mě to pak bolelo ještě několik dní. Přitom mi zašeptal do ucha: „Já jsem Gunter Viespahn. Rychle, musíme se odtud vypařit.“

Chytil mě za paži a odvlekl mě do sklepa dobře temperované restaurace.

„Všimli si tě?“ zeptal se pak.

„Nevím.“

„To je špatný. Cos jim navykládal?“

S mým vysvětlením byl spokojen. A pak jsme si popovídali. Gunter přiletěl na Venuši přede dvěma lety a pocházel z Fríska, kde jsme se dříve údajně znali.

Klimatizovaný lokál byl obyčejnou putykou, ve které se spousta podnapilých hostů chvástala svými údajnými hrdinskými činy.

„Dáme si jeden Purly a vypadneme,“ vysvětloval Gunter. „Nerozhlížej se tak. Všecko je dohodnutý. Marlis na tebe čeká. Byli jsme opatrný.“

O tom jsem však nebyl stoprocentně přesvědčen. Tihle lidé neznali Sluneční rozvědku. Zeptal jsem se: „Ví se o tom, že ji znáš?“

Tomu se zasmál.

„Člověče, Marlis je čistě náhodou moje poloviční sestra!“ Čekal jsem ty nejnemožnější komplikace. V Terranii existovalo logistické oddělení s tím nejlepším vybavením a nejlepšími mozky světa.

Marlis patřila ke studentům, kteří mě viděli v den mého útěku. Rozvědka se bezesporu zajímala o to, kdo se ke mně přiblížil. Pak přerušila studium a vrátila se na Venuši. Platila za zastánkyni venušských práv a se svými názory chodila i na veřejnost. Veřejně tvrdila, že mé zajetí je nehumánní.

Tohle musela být stopa, kterou generál Kosnov nepřehlédl! Další stopy musely vést ke mně - hlavně prokazatelný kontakt s polovičním bratrem Marlis. Pokud zkoordinují své poznatky, rozvědka bude muset nejpozději za hodinu udeřit.

Instinkt mi říkal, že v mém táboře na mě už asi čekají. Nemohl jsem se tam vrátit. Hlavou se mi začínala honit řada otázek.

Nejdřív najdi své kontakty! říkal mi můj šestý smysl. *Později ti třeba pomůžou!*

Ano, byl jsem stále nervóznější. Požádal jsem svého druha, abychom lokál opustili okamžitě. „Nesmysl!“ rozzlobil se vousáč. „Když se na Venuši sejdou dva starý kámoši, jdou nejdřív do hospody! Tady se všichni scházejí! Nebo po tobě snad někdo jde?“

Nedůvěřivě si mě měřil. Zavrtěl jsem hlavou a usrkl ostrého nápoje.

„No tak, proč takový nervy?“ odvětil Gunter. „Co s tebou vlastně je? Cos proved? Marlis mi nic neřekla.“

„To není důležité.“

„Není to důležitý? Riskuju hlavu, jestli jsi proved nějakou velkou lumpárnu. Tak daleko zase bratrská láska nejde, víš? Marlis to s tebou možná trochu přepískla.“

Přimhouřil jsem oči. Marlis, tohle se ti nepovedlo... Ale už jsem vousáče nechtěl dráždit.

„No nic,“ pokračoval. „Půjdeš se mnou na mojí farmu. Leží na řece Hondo, osm mil po proudu před Marshallovými vodopády. Krásnej kraj, to ti teda povím, přesně sto čtyřicet mil severně od Port Venusu. Buď si jistej, že Marlis našla tu správnou loď.“

Když tohle říkal, už jsem se napůl vzdával dobrých vyhlídek na úspěch útěku.

Rázem jsem změnil plán. Bylo nesmyslné dál čekat na spojení k soustavě slunce Vega, jak jsem původně chtěl. Místo toho jsem se musel pokusit co nejrychleji vypadnout z města.

Sáhl jsem do kapsy a vytáhl jednu ze svých perel. Oči se mu okamžitě rozzářily. Věděl, jaký je to poklad. Perly patřily k několika málo drahocennostem, které se nevyráběly synteticky.

„Tohle je pravá perla v hodnotě pěti tisíc solarů,“ řekl jsem. „Teď poslouchej, kamaráde! Přesně mi popíšeš místo, kde je Marlis. Pojedu za ní sám. Ty zatím poletíš - máš nějaký letoun?“

„Jistě, to má každej.“

„Dobrá. Odletíš tedy někam, kde tě snadno najdu, a počkáš tam na mě. Nechci, aby nás s Marlis viděli.“

Chtěl něco namítnout, ale perla zapůsobila. Nakonec mi vylíčil jisté odlehlé místo na okraji města, kde jeden jeho přítel provozoval malou hospodu v džungli. To bych mohl najít.

Teď už jsem jen potřeboval se s ním co nejveřejněji rozloučit.

Dal mi Marlisinu adresu. Čekala v bytě své staré tety. Její zemřelý strýc měl obchod se zbraněmi. Nyní ho řídila velmi rezolutní dáma, u které Marlis jako dítě vyrostla. Rodiče jí zahynuli před léty v džungli.

Zaplatil jsem útratu. Před muzeem jsem se co možná nápadně rozhlížel. Oba policisté tam ještě byli, ale zatím bez posil. Rozloučil jsem se nahlas, ale ne moc. Když mi přijel taxík, strážní si mě už téměř vůbec nevšímali. Hlasitě jsem řidiče požádal, kam mě má odvézt. To muselo být slyšet.

Vůz se rozjel. Gunter mezitím kráčel naproti ke svému vrtulníku.

Když jsem se dostal mimo dohled stráží, začal jsem jednat. Už nemělo význam spoléhat na náhodu.

Jedno stisknutí tlačítka deflektoru mě učinilo neviditelným. Ještě než si řidič něčeho všiml, už byl zasažen paprsky psychozářiče. Najednou strnul.

„Jeďte k nejbližšímu rohu, zastavte a předstírejte, že se zlobíte na pasažéra, který se zničehonic vypařil. Otevírejte všechny dveře a ptejte se chodců, jestli neviděli někoho vystupovat.“

„Ano, pane,“ odpověděl tiše.

Na další křižovatce jsme zastavili a řidič sehrál požadované divadlo. Pozotevíral všechny dveře vozu a klel jako pohan. Já jsem mezitím utekl ven, přeběhl ulici a vylezl na střechu nízkého domku. Tam jsem si lehl na břicho a vyčkával jsem. Chvíli nato se stalo něco, co jsem tak brzy nečekal. Vedle taxíku zastavilo tmavé, velmi moderní vozidlo. Vyskočili z něj dva muži a ukázali řidiči blyštivé poznávací odznaky.

Takže jsem byl sledován! Marlisina naivní hra byla prohlédnuta. Přesně jak jsem předpokládal! Sluneční rozvědka se zase začala činit!

Dotazování řidiče trvalo jen chvilku. Oba muži ohmatali sedačky auta. Podle toho jsem poznal, že počítají s mou neviditelností.

Když pak odjeli a nechali zkoprnělého taxíkáře být, vrátil jsem se do jeho vozu.

Pak jsem mu přikázal, aby mě odvezl do Tokijské ulice ve staré čtvrti. Tam jsem znovu vystoupil a pod ochranou štítu neviditelnosti vyrazil. Malý obchůdek staré paní už nemohl být daleko.

Blázne! opět mě varoval šestý smysl jako pokaždé, když jsem se chystal provést nějakou hloupost.

Přirozeně že o Marlisině úkrytu už dávno věděli, ale Rhodan, který se mezitím určitě vrátil na Zemi, dosud nezakročil. Byl to moudrý muž.

Marlis nemohla tušit, kdy a kde na Venuši přistanu. Takže Rhodanovi by nebyl nic platný ani její případný hypnovýslech. Musel tudíž vyčkávat. Mezitím se mohl maximálně dozvědět, že jsem utekl z taxíku.

Zastavil jsem se před domem a přemýšlel jsem. Ne - nebylo tak nesmyslné, že jsem odletěl na Venuši. Tady jsem se mohl schovat mnohem snadněji než na Zemi. Venušská džungle byla veliká a nepřehledná. Kromě toho jsem znal všechna zdejší nebezpečí.

Co tedy Rhodan mohl vědět? Mohl vědět o mém dopisu, i když jsem ho podepsal cizím jménem. Musel vědět o mém setkání s Guntherem.

Ale nezakročil. Já bych to na jeho místě dávno udělal. On však vyčkával a teprve mé setkání s Marlisiným bratrem ho plně přesvědčilo o tom, že to opravdu jsem já a ne Heinrich.

Pokud byl vousáč sledován, museli se to dozvědět. Byl to prostě zázrak, že zatím nezakročili.

Asi nepočítali s tím, že jejich hru tak snadno prokouknu. Nechtěl bych teď být v kůži zdejšího šéfa rozvědky. Jak jsem znal Rhodana, určitě už teď osobně letěl k Venuši.

Pomalu a opatrně jsem vykročil a dával jsem si pečlivě pozor, abych uhlídal svůj monoblok vůči případným telepatickým impulzům, ohmatávajícím prostor. Ani moje telepatické impulzy nesměly opustit mou hlavu, protože by mě některý z mutantů mohl snadno objevit.

Tentokrát by se nerozpakovali a stříleli by naostro, to jsem si plně uvědomoval. Rhodan nemohl riskovat nechat mě uniknout do venušské džungle. Jednoho dne by mohla pozornost strážců kosmodromu polevit a pak bych mohl zmizet!

Uvědomoval si to, docela určitě si to uvědomoval. Ten šedooký barbar uměl přemýšlet!

Přirozeně že by bylo šílenstvím jít ještě teď za Marlis. Byla určitě sledována, jako že se Atlan jmenuju.

Uklidnil jsem svůj pud sebezáchovy, abych si uvědomil, že do džungle nemohu odejít bez silného paprskometu. Zdejší dinosauři na paralyzátor nereagovali. Ale kde takový paprskomet sebrat? Kde jinde než v obchodě se zbraněmi!

Takže jsem kráčel dál, až jsem v jedné z bočních ulic spatřil vývěsní štít.

Nikoho jsem tam neviděl, což se dalo čekat. Toužil jsem po Marlis, po oddaném pohledu jejích temných očí, po úsměvu jejích rtů. Tolik toho pro mě riskovala! Nemohl jsem jí vinit z jejích chyb, protože koneckonců nebyla žádnou školenou agentkou, nýbrž jen impulzivním děvčetem se srdcem na pravém místě.

Každopádně jsem se ale dostal do mimořádně špatné situace.

✧ ➤ ✧

Počítal jsem a plánoval, lámal si rozbolavělou hlavu hledáním nějakého uspokojivého řešení, ale jeho náhlé zjevení mě šokovalo.

Bylo to, jakoby mě neznámá síla ochromila.

Vysoká postava Perryho Rhodana na mě zapůsobila jako kyselinová sprcha. Bylo velmi namáhavé duševně zpracovat jeho přítomnost. V zátylku jsem cítil nepříjemné mravenčení a chvíli trvalo, než jsem tuhle morální porážku vůbec strávil. Stál jsem za neprostupným křovím, ale stejně mi připadalo, jakoby na mě právě pohlédl. Přirozeně že mě nemohl vidět, protože můj deflektor pracoval stoprocentně.

Energetické zaměření nebylo možné, protože silné energetické zbraně jeho doprovodu a atomární pohony odstavených strojů přehlušily energii mého maličkého agregátu.

Přišel jsem sem před deseti minutami, poté, co se mi podařilo proniknout do obchůdku a v jedné ze zadních místností spatřit Marlis.

Neviděla mě.

Když jsem se jí dal poznat, zarazila se a upjatě se na mě zahleděla.

„Jsi to ty?“ špitla našpulenými rty. Bezvadně se ovládala, ale věděl jsem, že to bude málo platné.

Rychle jsem jí pošeptal, že musím okamžitě utéct do pralesa, protože nastaly nějaké potíže. Taky jsem jí řekl, že se musím spojit s jedním mým přítelem z paluby lodi GLORIA. Jméno jsem jí neřekl. Jen at se s tím odborníci z rozvědky potrápí.

Byl to ode mne trik, že jsem ji neinformoval. Směla se dozvědět pouze to, co se měla dozvědět i rozvědka. Nepochyboval jsem o tom, že ji střeží telepati. Nesměla tedy ani tušit, co všecko vím.

Během pobytu v tom starém domě jsem se ocitl ve stavu akutního ohrožení, ale měl jsem štěstí. Navíc se mi dole v obchodě podařilo uzmout těžký energetický paprskomet, přesně takový, jaké se na Venuši používaly proti dinosaurům.

Nepozorovaně jsem utekl. Marlis byla přesvědčena, že o mé návštěvě nikdo nevěděl.

Pak jsem udělal to, co jsem jí neřekl - vydal jsem se do hospody v džungli, kde na mě měl čekat Gunther.

Viespahna jsem objevil hned. Čekal v té staré putyce a povídal si se zanedbanými osídlenci, kteří tu ve vedlejším obchodě nakupovali zboží.

Vispahna ještě nezatkli! Vůbec netušil, co se mezitím všechno semlelo.

Zato já jsem s inteligencí svých protivníků počítal. Ti museli předpokládat, že se někdo jako já určitě nevrátí k někomu, s kým už mě museli vidět.

Vypadalo to téměř tak, že jsem to odhadl správně. Bezpečnostní služba nechala vousáče na pokoji. Když už jsem se začínal cítit bezpečně, najednou přistál těžký vrtulník Sluneční flotily. Mé zděšení bylo bezmezné, když z něj vystoupil Perry Rhodan. Jestliže osobně přebíral velení nad pátracími akcemi, pak jsem musel být třikrát ostražitější než předtím. Přistál jen s několika muži. Navíc předstíral, že ho Viespahn vůbec nezajímá.

Krátce pozdravil osídlence a poznamenal, že se chce podívat do míst, kde po svém prvním přistání na Venuši málem přišel o život.

Vyprávěl vymyšlený příběh o zuřivém jezerním hadovi a vyvolal tak mezi drsnými osadníky bouři nadšení.

Pak se odebral do domu. Jeden z mužů s vrtulníkem odletěl. Všecko vypadalo velmi mírumilovně. Osadníkům pomalu docházelo, kdo mezi ně zavítal, takže se vůbec neodvažovali vejít do hospody.

Stál jsem tam za křovím a neopovažoval jsem se ani hnout. Rušná hospoda přitom byla padesát metrů daleko. Pomalu jsem se stával obětí krvežíznivého bodavého hmyzu.

Netrpělivě jsem vyčkával a modlil se, aby mě nezastihla žádná ze zdejších náhlých bouří.

Avšak byl jsem vysvobozen dřív, než jsem doufal. Málem jsem se přitom prozradil, protože jsem s tím zjevením nepočítal.

Ani ne pět metrů ode mne se zamihotal vzduch a z nicoty vyvstalo něco, co jsem pozoroval v bezmezném údivu a s rostoucím neklidem.

Bytost se podobala kříženci přerostlé myši a pozemského bobra. Stála na zadních tlapách a chodila jako člověk. Bylo to zvíře?

Zahleděl jsem se na ni pozorněji a musel sem své mínění opravit. Zvířata u sebe nenosí paprskomety. Špičatý čenich a velké odstávající uši by mě za normálních okolností rozesmály, ale teď jsem se jen tiše pousmál. Vtom mi ale ta chlupatá bytůstka nahnala strach.

Odkud přišla? Chvíli mi trvalo, než jsem ve své fotografické paměti vyhledal záznam o jistém inteligentním mimozemšťanovi, který se hřál ve světle Rhodanovy přízně. V Terranii se o něm vyprávělo.

Rhodan mu říkal Gucky. Ten malý chlapík byl teleporter. Jinak se jeho náhlá materializace nedala vysvětlit.

Sevřel jsem rukojeť svého paprskometu.

„Vylezte ven!“ zapištěl myšob tenkým hláskem. „Tady můžete čekat dlouho. Byl u toho děvčete a pošeptal jí, že půjde k nějakým přátelům na farmu. Zdejší tajnou službu hoďte do močálu. Nic neumí.“

Rhodan vyšel zpoza ploché budovy skladu. Minul mě tak těsně, až jsem si myslel, že už mě objevil.

Malý chlupáč vycenil hlodáky. Neznámý plukovník venušské bezpečnostní služby překvapením zalapal po dechu. Mladý poručík, který Guckyho patrně ještě nikdy neviděl začal zničehonic hrozně kašlat.

„Hlupáci!“ pištělo to stvoření. „Proč jste mě nezavolali hned? A proč jste ho hned nezatkli, když dostal ten dopis?“ Rhodan svraštil čelo. Plukovník se postavil do pozoru.

„Tak proč?“ zopakoval Rhodan otázku svého podivného přítele.

„Pane, prosím, zvažte, že jsme o něm měli perfektní informace a údaje ze Země. Muž, který si říká Heinrich Volkmar byl na Zemi dvakrát zevrubně zkontrolován a prošetřen.“

„Ale věděli jste, že ho má Marlisin bratr vyzvednout. Samo zřejmě že jste měli hned zakročit.“

„Nebyli jsme si jisti, pane,“ odpověděl stále silněji se potící plukovník. „Hledaný ukázal onen dopis seržantovi bezpečnostní služby. Jeho obsah byl zcela neškodný a kromě toho...“

„No, to jste to vyvedli," přerušil ho Rhodan ironicky. „Pane, já osobně jsem ho chtěl zatknout, když se v muzeu sešel s Viespahnem."

Ten směšný malý chlapík se pištivě rozchechtal, ale najednou zpozorněl a nastražil uši.

„Kdo si to tady právě myslel, že jsem směšnej? Kdo?"

Vylekaně jsem zavřel svůj monoblok, který jsem v tom tichém úleku na okamžik zanedbal. Takže ta myší bytůstka byla taky ještě telepatem!

Mladý poručík najednou vzlétl a udělal salto. Myšob se znovu zachechtal.

„Hodím tě po hlavě do nejbližšího močálu, jestli se neomluvíš!" křičel Gucky. To znamenalo že byl i teleporterem!

„Okamžitě přestaň!" přikázal mu ostře Rhodan a poručík tvrdě dopadl na kapotu vrtulníku. Rhodan neztrácel čas.

„Plukovníku, dejte okamžitě zjistit, s kým se hledaný spřátelil. Všichni noví osídlenci zůstanou v táboře. Ti, kteří už dostali své farmy, musejí být okamžitě vyhledáni speciálními komandy. Díky, to by zatím bylo vše. Přivolejte stroj."

Rhodan poklepal prstem o lehkou čapku, upravil si opasek s paprskometem a přešel k přistávací plošině.

„Pane, co máme udělat s tím Viespahnem?"

„To byste snad měl vědět, colonele! Samozřejmě že ho nesmíte dát zavřít, rozumíte?! Předstírejte, že jste jeho jméno ještě nikdy neslyšeli. Pokud jste ale toho názoru, že se uprchlík hodlá s Viespahnem ještě spojit, pak byste mě urazil. Víte proč?"

Rhodan se otočil na pod patku.

„Proti tomu muži jsem bojoval a musel jsem se vydat ze všech sil, abych ho porazil. Nepovažujte ho za idiota, prosím!"

Nevěděl jsem, co si v té chvíli myslet. Málem jsem v náhlém popudu vypnul deflektor a vystoupil z úkrytu. Ale v poslední chvíli jsem se ovládl a díval se za svým protivníkem. Proč jsem na něj nevystřelil? Určitě bych se pak mohl schovat v džungli.

Poručík ukazoval na červený vrtulník. Asi Viespahnův stroj. O chvíli později Rhodan nasedl do velkého služebního letounu. Byla to stíhačka s impulzními motory a napevno zabudovaným dělem. Konstatoval jsem, že Rhodan sám zapadl do pilotního křesla.

Odstartoval, a když se ztratil za obzorem, konečně jsem se odvážil vylézt z křoví a vykročil k červenému vrtulníku. Stalo se to, čeho jsem chtěl docílit - Rhodan nevěřil, že bych se spojil s Marlisiným bratrem.

Chvíli jsem počkal a pak jsem se podíval k hospodě. Vousáče nebylo nikde vidět. Zato jsem uslyšel jeho hlasitý smích. V klidu jsem otevřel dvířka vrtulníku a položil nohu na první příčku žebříku. Když jsem chtěl vlézt dovnitř, zaslechl jsem zvuk impulzního vrtulníku, nacházejícího se ve volném pádu. Stáhl jsem hlavu zpět a podíval se k nebi. Okamžitě jsem spatřil blyštivý letoun. Svištěl nad korunami stromů džungle v riskantním letu a jeho špičatý čumák mířil přímo k místu, kde jsem stál.

Byl to můj šestý smysl, který přinutil nohy, aby se rozběhly. Jediným rychlým zoufalým skokem jsem se ocitl v prohlubenině, naplněné páchnoucí kaluží.

Zároveň zadunělo energetické dělo.

Padesát metrů za mnou udeřily smrtící paprsky a země se v tom místě okamžitě začala vařit. Paprsky zasáhly i vrtulník Guntera Viespahna a rázem jej proměnily v ohnivý míč. Podmračený venušský den se rozzářil v jasném světle.

Zvuková vlna přišla o zlomek vteřiny později. Znovu to vypadalo, jakoby planeta měla zaniknout. Přitiskl jsem si ruce na zmučené uši a odpotácel se k velkému skladu. Tam jsem vyčerpaně klesl k zemi.

Začínala mnou cloumat zlost, nesmyslná zlost. Křičel bych vzteky! Cítil jsem se poníženě!

Rhodan odletěl, ale hned se zase vrátil, aby mi dal na frak. Ten chladnokrevný Pozemšťan sehrál divadlo! Věřil, že se s Guriterem budu chtít sejít. Jeho instrukce pro plukovníka byly pouhou zástěrkou pravých úmyslů!

Když podruhé přistával, musel jsem se ovládat veškerou silou vůle. Rhodan vyskočil z kabiny.

Vstal jsem. Chtěl jsem slyšet, co bude říkat osadníkům. Gunter Viespahn stál před Nejmocnějším Sluneční říše bledý jako mrtvola. Vedle Rhodana se tyčil plukovník.

„To byl váš vrtulník, pane Viespahne?" zeptal se Rhodan. Můj „přítel" zmateně přitakal.

„Je mi to líto," odpověděl Rhodan. „Malé nedorozumění, odpusťte, prosím. Vysvětlení vám však bohužel nemohu podat. Samozřejmě že dostanete nový vrtulník. Nadiktujte strážnímu důstojníkovi, co všechno jste měl uvnitř. Veškerá škoda vám bude během hodiny nahrazena. Ihned to zařiďte, plukovníku Fastingu."

Viespahn se rozpačitě usmál a plukovník odcházel.

„Plukovníku!" zavolal za ním Rhodan.

„Pane?" Až trosky vychladnou, zařiďte jejich prohlídku. Možná že uvnitř najdete zbytky humanoidní bytosti. Rád bych pak byl okamžitě informován o výsledku analýz. Díky, to je všechno."

Odcházel, poté co rozrušenému Visepahnovi ještě jednou potvrdil, že skutečně dostane nový stroj.

Stál jsem na otevřeném prostranství a třásl se jako osika. Rhodanova záda se ocitla přímo na mušce mé zbraně. Stačilo jen zmáčknout spoušť.

Pak mi však ruka s těžkým paprskometem poklesla. Ne, nedokázal jsem mu střelit do zad.

Několika skoky jsem se vrátil ke stěně skladiště. Osadníci vzrušeně debatovali. Nikdo nevěděl, oč vlastně jde. Jenom Gunter Viespahn něco tušil, ale mlčel.

Rhodan nasedl do stíhačky, ale tentokrát už nepilotoval. Ten barbar zaútočil na malý vrtulník jenom na základě logických úvah. Nemohl vědět, jestli v něm sedím. Počítal se všemi eventualitami a jednal podle pravidla, že něco je vždycky lepší než nic.

V hospodě nechal jednoho muže rozvědky, který měl zabránit tomu, aby kdokoliv vyšel ven. Pojistil se tak, že nikomu neublíží.

Nikomu kromě mě.

Od této chvíle to bylo vážné. Rhodan pro mě znamenal mnohem větší hrozbu než celá venušská rozvědka.

✧ ➹ ✧

Přesně za hodinu a třináct minut přistál nový Viespahnův vrtulník. Rhodan dodržel slovo. Bylo přímo neuvěřitelné, jak rychle uměl jednat.

Pilotem nebyl nikdo jiný než ta přerostlá myš Gucky. Vycenila na Viespahna velké žluté zuby a poučovala ho o právech a povinnostech osídlenců.

V hloubi duše jsem věděl, že se na Guckyho zlobím nespravedlivě, ale ovládaly mě emoce a ty mi říkaly, že tahle chlupatina je ve vesmíru něčím zcela mimořádným. Jak jsem přišel k tomu, abych se jí musel podřizovat?

Sklonil jsem se, sebral ze země kousek poloshnilé větve a vší silou jsem jí mrštil proti Guckyho čenichu.

U všech bohů staré antiky - to jsem ale opravdu neměl dělat! Zachránilo mě pouze to, že mě rozezlený Gucky neviděl a ani mě nemohl telepaticky zaměřit!

Rozzlobený myšob se obrátil k osídlencům a jednoho po druhém vztekle házel do močálu. Určitě to byl velmi mocný telekinet, protože jinak by nedokázal zašpiněné, umáčené kolonisty posléze rozmístit po větvích okolních stromů, aby se usušili.

Potom ta malá bestie padla na záda a smíchy se popadala za břicho. Aspoň jsem věděl, co si o něm myslet.

Viespahn se vyděšeně ukláněl, když vtom myšob zmizel, jakoby tam nikdy ani nebyl.

Pak Viespahn rychle přivlekl své zavazadlo a namířil si to k novému vrtulníku. Když nasedl, já už seděl na zadním sedadle. Intuice mi říkala, že Rhodan podruhé nezaútočí.

Pravděpodobně právě mobilizoval mutanty své tajné jednotky. Kdo z nich by mi mohl být nebezpečný? Telepati ne, to už se ukázalo. Koho tedy Rhodan mohl proti mně postavit?

Odpověď jsem neznal, protože jsem nevěděl, jaké má v rukou trumfy.

Už zase jsem litoval, že jsem ho nezastřelil. Jak jsem se měl dostat na Arkon, když jsem Rhodana ušetřil?

✧ ➹ ✧

Orkán rozzuřil pralesní zvěř. Z blízké džungle vyběhly dvě věže z masa a kostí a prováděly na Viespahnově poli šílené tanečky. Byly to dvě superobří sprinterské ještěrky, jak se jim tady říkalo. Jejich těla měla tvar přibližně pozemského klokana, ale jejich ploché hlavy čněly ve výšce třiceti metrů nad zemí.

Sprinterské ještěrky patřily k nejnebezpečnějším šelmám na Venuši. Jejich rohovitý pancíř místy dosahoval síly až padesáti centimetrů. Navíc dokázaly vyvinout pekelné tempo. Než sem přišel člověk, byly nekorunovanými vládci planety.

Chvíli stály na poli a rozhlížely se, pak začaly tancovat. Viespahn seděl ve velínu své moderní venušské farmy. Právě přivolával dálkově ovládané traktory, aby se mu vrátily dřív, než si jich ještěrky všimnou.

Klel a nadával přitom až hrůza. Na jeho farmě jsem se zdržoval už třetí den, ale on o tom nevěděl. Neměl jsem žádný zájem ho o své přítomnosti informovat, protože nebyl spolehlivý. Časem si však všimne ztrácejících se potravin. Do té doby jsem musel něco vymyslet.

Viespahnovy nadávky nabíraly na šťavnatosti i frekvenci. Na jeho polích se děly hrozné věci.

Otočil jsem se k pancéřovému sklu a zadíval se ven. Orkán přišel během několika vteřin a hned se plně rozvinul. Věděl jsem, že teď nastane dlouhá venušská noc. Téměř dvanáct pozemských dní tu všude bude tma jako v ranci. S příchodem tmy se objevovaly i takovéhle bouře.

Viespahnovy nadávky se ztrácely ve vytí orkánu, ale podle všeho se zdálo, že se mu ještě podařilo ukrýt cenné stroje do podzemních hangárů.

Vousatý farmář vstal a odpotácel se kolem mě, aby udeřil pěstí do tlačítka. odpalu energetického děla, zabudovaného nahoře na otočné, průhledné kouli budovy farmy. K vlastnictví takových silných zbraní bylo zapotřebí státní licence.

Farmář dupal po schodech nahoru k palebnému stanovišti. Nastavil infra a zamířil, Takhle dokázal přesně najít cíl i v té nejtemnější noci. V duchu jsem se sám sebe ptal, zda je rozumné nechávat osídlencům tak silné zbraně, byť byly jenom stacionární. Takové dělo se přece dalo snadno odmontovat a využít jinak.

Posadil jsem se do otočného křesla a vyčkával, co se stane. Bouře přinesla skutečné vodní kaskády. Jakoby se z nebe spustil gigantický vodopád. Vítr dosahoval rychlosti sto osmdesáti kilometrů za hodinu. Byla to hodnota, při které se doporučovalo nevycházet ven.

Viespahn číhal. Ještěrky byly přibližně dvě stě metrů daleko. I přes takovou vzdálenost připomínaly rozkomíhané věže kostela. Jejich odporné silné ocasy rozmetávaly spousty kubických metrů cenné půdy.

Těmhle třicetimetrovým obrům bouře očividně nijak nevadila. Poskakovali a řádili jako ve svém živlu.

Když se ještěrky ještě o něco přiblížily, Gunter zahájil palbu. Sice jsem si okamžitě zakryl oči, ale stejně mě ta záře oslnila.

Řev bouře byl přehlušen neskutečným duněním. Energetický paprsek o síle mužské paže vyvolal zajímavý optický klam - jakoby do vodních mas vyhloubil zářivý tunel.

Viespahn mířil přesně. Mezi předními nohama jedné ještěrky se objevil žhavý otvor a vyvinutá zbytková energie vyšlehla ze zad bestie.

Mohutné tělo se zhroutilo. Ještěrka byla bezesporu smrtelně zasažena, ale její reflexy ještě neodumřely. Byl na ni strašný pohled, jak umírá v křečích, které hloubily všude kolem těla krátery.

Druhý dinosaurus řval a utíkal pryč. Zanedlouho zmizel z dohledu.

Trochu zaskočeně jsem pohlédl nahoru k Viespahnovi. Vousy kolem úst se mu hýbaly. Pravděpodobně pořád ještě klel. Pak jsem se chtěl vrátit zpátky do s'kladu, když venku pro

pukla bouře a blesk stíhal blesk. Musel jsem si přikrýt uši, jaký to byl nesnesitelný rámus. Ne, tohle nebyl svět pro primadony. Bylo tu ,zapotřebí drsných mužů jako Guntera Viespahna, pokud se to tu mělo aspoň trochu zcivilizovat.

Nedaleko kopule vzplálo několik stromů. Hořely navzdory neutuchajícímu dešti. Na Zemi jsem takový déšť nikdy nezažil.

Viespahn ještě pořád seděl na palebném stanovišti. Měl jsem pocit, že se kochá svou silou.

Když už jsem chtěl opravdu odejít, všiml jsem si zářivého mihotání. Těsně za nervózním osídlencem materializoval Gucky.

Tentokrát jsem se ho už nelekl. Zůstal jsem klidně stát a pozoroval jsem ho. Pak jsem nevědomky sáhl k pasu pro paralyzátor. Hlavou mi proletělo, že opět nechci střílet smrtící zbraní. Proč jen tyhle Pozemšťany a jejich spojence tolik šetřím?

Druhá bytost, která se tam zjevila s myšobem, byla bezesporu Pozemšťanem. Pustil se Guckyho. Myšobova teleportační síla musela být obrovská, když dokázal přinést ještě další osobu...

Stál jsem mírně přikrčen za dálkovým ovladačem polních strojů. I kdybych nebyl neviditelný, byl bych schován. Viespahn si vetřelců vůbec nevšiml. Nadále číhavě seděl na otočné sedačce a neustále klel.

Gucky patrně kontroloval farmářovy myšlenky. Uvědomil jsem si, že Rhodan zřejmě nařídil namátkové kontroly, a v duchu jsem si poblahopřál k rozhodnutí, že jsem se Viespahnovi nedal poznat. Pokud o mé přítomnosti nevěděl, nemohl telepatům nic prozradit.

Usmíval jsem se tedy, když Gucky mávl packou, že farmář o místě mého pobytu neví.

V té chvíli se stalo něco neočekávaného!

Neznámý Pozemšťan se otočil a ukázal na mě! Zároveň něco křikl, ale nerozuměl jsem mu, protože ho přehlušilo vytí a rámusení bouře.

Viděl mě! Neuvěřitelné! Viděl snad přes pevné stěny a energetické štíty deflektoru?

Zaskočilo mě to tak dokonale, že bych v té chvíli nevěděl co udělat, kdyby se neozval můj šestý smysl:

Toho malého!

Namířil jsem paralyzátor ve chvíli, kdy se ke mně myšob obrátil. Mimozemšťan mi byl bezesporu nebezpečnější než ten Pozemšťan. Viděl jsem, co udělal s osadníky před hospodou.

Pozemšťan znovu něco vykřikl a zároveň sáhl pro svůj paprskomet.

V té chvíli jsem to zmáčkl.

Guckyho malé tělo bylo rázem zahaleno paralyzujícími paprsky. Otevřel tlamu, ale pak strnul a padl k zemi. Na dobrou hodinu byl vyřazen z boje.

Můj druhý výstřel vyšel zároveň s ohnivým paprskem z pozemšťanovy zbraně. Ucítil jsem závan horká a pak zápach spáleniny, který vyšel z opěradla křesla, do něhož se paprsek propálil.

Neznámý střílel příliš rychle a uspěchaně, já jsem však i tentokrát zasáhl cíl. Nepřítel vmžiku ležel na podlaze.

Gunter Viespahn zíral na obě bezvědomé postavy s otevřenými ústy. Chvíli mu trvalo, než slezl dolů a uhasil hořící opěradlo. Podařilo se mu to rychle, takže jsem se mohl spokojeně stáhnout stranou.

Viespahn byl bez sebe. Zíral vytřeštěnýma očima a nepřestával se sám sebe ptát, odkud přišly ty paralyzující výstřely. Co možná nejtišeji jsem opustil doutnající, začouzenou místnost. Pozemšťanova levá ruka ležela na zemi tak, že jsem si mohl všimnout, jak se rozblikala kontrolka jeho náramkové vysílačky. Někdo mu volal.

Takže ti dva tu nebyli sami. Odhadoval jsem, že tu někde bude i Perry Rhodan. Pravděpodobné sem přiletěl s celou malou armádou. Muž jeho druhu prováděl podobné akce buď pořádně, anebo vůbec ne.

Věděl jsem, že nesmím ztratit ani vteřinu.

Rychle, ale vnitřně zcela v klidu a vyrovnaně jsem se stáhl k malému skladišti, kde jsem poslední dny přespával. Popadl jsem dávno připravený vak s potravinami, hodil si jej přes rameno a pohlídal jsem si, aby se také schoval pod mé deflektorové pole.

Pak jsem ještě popadl paprskomet a otevřel podlahový kryt nouzové šachty, kterou Viespahn před časem vyhloubil impulzní zbraní.

Šachta mířila příkře dolů a vyústila v horizontální chodbě, směřující ke břehu řeky Hondo.

Druhá podzemní chodba vedla z reaktorové haly a spojovala blízkou obytnou budovu s energetickou věží. Ale tudy jsem nehodlal jít. Předpokládal jsem, že obytná část farmy už bude obklíčena Rhodanovými lidmi. Na základě logické úvahy jsem zvolil nepohodlný tunel.

Chvíli jsem naslouchal a pak se spustil dolů. Kryt jsem uzavřel na závoru.

Chodba byla kulatá a sotva metr vysoká. Musel jsem se hodně sklonit a nešikovný paprskomet držet před sebou.

Tuhle chodbu jsem si už několikrát prošel, takže jsem věděl, že je dlouhá asi šest set metrů. Tentokrát jsem však neodpočíval, abych ulevil rozbolavělým zádům. Rhodan nepatřil k těm, kdo by v kritických chvílích zbytečně ztráceli cenné vteřiny.

Gucky byl dobrý telepat. Rhodan také - i když ne tolik. Takže nyní už musel vědět, že jeho malý přítel byl vyřazen z boje. Zatímco jsem pokračoval v nepohodlném úniku, přemýšlel jsem, jak bylo možné, že mě ten cizí Pozemšťan viděl.-Asi šlo o nějakého mutanta z Rhodanovy jednotky. Asi tedy viděl, co ostatní vidět nemohou, ale naštěstí žádnou další paravlastnost neměl. Takže bylo správné, že jsem nejdříve vyřídil tu malou velkou myš.

Když jsem přemýšlel o Pozemšťanovi, který viděl hmotou, ohlásil se můj šestý smysl:

Měls ho zabít, blázne!

Pevně jsem sevřel rty a zhluboka se nadechl. Pak jsem pokračoval. Už jsem slyšel šum řeky Hondo. Orkán pomalu odeznívál, i když při setmění trvaly tyhle bouře většinou dlouho.

Pootevřel jsem dveře na konci chodby a opatrně se podíval do šachty za nimi. Její dno bylo pokryto vodou a na vlnách se pohupovala Viespahnova pancéřoplastová loďka.

Šlo o neuvěřitelně stabilní, nepotopitelné plavidlo s plně zakrytou palubou. Před několika dny jsem se v klidu seznámil s jeho ovládáním i vybavením, abych v případě nouze neztrácel čas, a to se právě teď mohlo stát.

Nasedl jsem a rozjel se.

Věděl jsem, že široká řeka Hondo se v těchto chvílích musí zákonitě podobat rozbouřenému oceánu, ale jinou možnost jsem neměl. Zapřel jsem se chodidly a rozjel člun na plný výkon.

Zanedlouho jsem se ocitl ve víru bouře. Jakoby venku převzali vládu nad světem démoni.

Dokud jsem zůstal v zátoce, neměl jsem zase tak hrozné problémy. Ty začaly teprve, když jsem vyplul na nechráněnou hladinu.

Vlny popadly člun a pohazovaly si s ním opravdu jako na rozbouřeném moři. Než jsem se stačil porozhlédnout, připadal jsem si jako v krabičce sirek. Jediné, čeho jsem chtěl docílit, bylo, abych zůstal pokud možno uprostřed řeky a aby mě to neodhodilo proti břehu. Snaha to však,byla marná, protože kromě vřící vody jsem kolem sebe naprosto nic neviděl. Ale proudy mě udržely v bezpečí.

Po několika pekelných chvílích jsem se zaradoval, že už jsem protivníkovi opět unikl, když náhle propuklo opravdové peklo.

Z levého i pravého břehu vyšlehly oslňující záblesky zbraňových paprsků nepřítele. Dunění zbraní zanikalo v řevu bouře, ale paprsky dopadaly všude kolem loďky a v místě dopadu se pařilo jako v prádelně.

Zůstal jsem naprosto klidný. Arkonidané mé epochy se nedali ničím rozházet.

Za chvíli už automatická paprsková děla střílela někam jinam. Jejich zaměřovače patrně našly jiné předměty, které voda strhla, možná kmeny stromů... Pořád jsem se držel zhruba uprostřed řeky.

Zapnul jsem malé infra, abych získal alespoň trochu přehled. Proud řeky připomínal bublající kotel. Doufal jsem, že bouře ještě chvíli vydrží, protože Rhodanovi určitě ztěžovala pátrání.

Slavné Marshallovy vodopády měly být osm mil směrem po proudu. Bylo mi jasné, že skoku do třímílové hlubiny se nebudu moci odvážit.

Sotva jsem si uvědomil tohle nebezpečí, vpředu se z bouře vynořily špičaté, ostré skalní výběžky. Pěkná mělčina! A hned za nimi se voda už propadala!

Nezbývalo než doufat...

Naštěstí jsem schopnosti člunu podcenil. Sotva jsem se vážně pokusil vyplout ke břehu, člun uposlechl a poměrně lehce zvládl všechny nástrahy rozbouřených vod.

Za okamžik jsem přistál u levého břehu. Vypnul jsem motor a pokoušel se naslouchat, co se děje venku. Na východě se nebe vyjasňovalo, pokud se to tak dalo říct.

Bouře tedy brzy přestane...

Než jsem otevřel kryt lodi, aktivoval jsem antigrav arkonidského obleku, který mi umožňoval létat. Sotva jsem však otevřel kajutu, málem mě porazil vítr. Vystoupil jsem, otočil člun a strčil do něj. Zamyšleně jsem potom sledoval, jak se blíží k vodopádům a jak do nich padá.

Vznesl jsem se a téměř dvousetkilometrovou rychlostí jsem si to namířil k Port Venusu. Pokud jsem měl vábec ještě nějakou naději na úspěch, pak pouze v centru dění! Někdo jako já se mohl schovat pouze ve velkoměstě. A jednou se tam naskytne příležitost bud k únosu nadsvětelného člunu, nebo k nepozorovanému nástupu na palubu velké kosmické lodi.

✧ ➤ ✧

Kampak? zeptal se mě můj šestý smysl. *Snad ne k Marlis?* Ne, to děvče pro mě bylo tabu. Pokud vůbec, pak jsem ji směl pouze sledovat z velké dálky.

Zatímco jsem opatrně letěl k městu, předsevzal jsem si, že napíšu Rhodanovi dopis a v něm požádám o milost pro Marlis. Ten mazaný barbar už jistě poznal, že v mé hře hrála jen nevinnou roli.

Kampak v Port Venusu? zjišťoval můj šestý smysl.

V duchu jsem procházel jednotlivé možnosti, až mě napadlo velké Muzeum Země. Jistě - proč bych se nemohl schovat právě tam? Možná v tom sehrála jistou úlohu i moje náklonnost k sentimentalitě, protože nikdo neznal minulost Země lépe než já. Prostě mě lákaly všechny ty důvěrně známé předměty, které tam byly vystaveny. Kromě toho tam ve sklepě měli restauraci, kde jsem se mohl nepozorovaně najíst.

A také mě trochu trápily pochybnosti. Proč vlastně před Rhodanem utíkat? Jsem paličák? Hrdopych? Nebo je to prostě tradice? Po deset tisíciletí jsem byl učitelem lidstva, řídil jsem ty nejchytřejší z lidí a způsoboval jsem věci a události, nad kterými historici pořád ještě žasnou. Dodnes se například ptají, jak je možné, že Hannibalovi sloni přešli přes Alpy...

Vtom jsem málem narazil do vyčnívající větve a vrátil se do reality. Všechny ty hlubokomyslné úvahy byly k ničemu. Prostě jsem chtěl domů. Domů, kde teď bylo mé místo. Možná mě mí ctění Arkonidané teď potřebovali víc než Pozemšťané tady na Zemi a na Venuši.

✧ ✦ ✧

S přicházející nocí se ruch v Muzeu Země uklidňoval, až tam bylo jako po vymření. Během dlouhé venušské noci osídlenci zůstávali na svých farmách a bránili se probouzejícím šelmám z džungle.

Když zmizeli poslední návštěvníci a nad. Port Venusem se rozzářila světla, zapnul jsem svůj deflektor. Teď bylo na čase udělat něco proti překvapivě materializujícím vetřelcům.

Opět jsem se stal neviditelným a to mě mimo jiné přivedlo na nápad, abych se v klidu prošel po muzeu. Mnohé z vystavených předmětů z velkolepých dějin lidstva nebyly pravé. Repliky jen vypadaly jako originály a bylo to na nich poznat.

Sál, ve kterém byly vystaveny raně germánské a nordické zbraně, mě mimořádně šokoval. Dvouruční meče byly příliš velké a těžké. Budilo to dojem, jakoby tenkrát na světě žili obři, a přitom to bylo docela naopak - tehdejší obyvatelé Země byli menší a hubenější než ti dnešní.

Všude jsem narážel na falšování dějin, ale bylo tam i mnoho dobrých a krásných věcí.

Už dvacet hodin se v muzeu nikdo neukázal. Brány byly zamčené a velká svítidla vypnuta. Zůstalo jen příjemné tlumené světlo.

Port Venus momentálně spal. Lidé se tu chovali jako na Zemi a udržovali svůj navyklý rytmus dne a noci, i když to venku vypadalo jinak.

Už několik hodin mě trápil jakýsi neklid. Před čtyřikrát 24 hodinami jsem dorazil do muzea a za celou tu dobu mě nepotkala vůbec žádná nepříjemnost.

Ve sklepní restauraci jsem si bral jídlo z automatů. Nemusel jsem nic krást, až na silný příruční paprskomet, který jsem sebral opilému osadníkovi. Teprve později jsem si všiml, že je to zbraň, kterou kolonisté dostávali od státu zdarma.

Tento muž určitě nahlásil ztrátu. Pro mě to znamenalo jisté ohrožení. Navíc bylo vysloveně nepříjemné sebou stále tahat tak těžkou věc, ale nemohl jsem zůstat neozbrojen.

Když zamkli velké brány muzea, přemohl mě pocit osamění. Vstal jsem z lůžka Ludvíka XIV. a šel se procházet.

V jedné ze zadních místností měli vystaveného vikingského draka. Loď byla asi patnáct metrů dlouhá, ale kontrastovalo to s jejím vybavením. Tehdejší vikingské lodě bývaly mnohem větší.

Figury z plastiku měly představovat norské Vikingy. Oblečení a výzbroj zhruba souhlasily, ale přilby, které postavy nesly na hlavách, pocházely z úplně jiného století a dokonce až z Hispánie.

Zastavil jsem se před postavou obrovitého Vikinga s napřaženým mečem. Ano, takhle nějak tenkrát vypadali...

Vtom mi meč začal padat na hlavu!

V mžiku jsem si uvědomil, že to není úmysl, protože figuře se do prsou zaryl středně velký oštěp, srazil ji z podstavce a meč jí přitom vypadl z rukou.

Ukročil jsem a pak jsem ztuhl. V uších mi znělo temné bubnování. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil, že to jsou údery mého srdce.

Když jsem se opatrně ohlédl, nikoho jsem nespatřil. Přehledný sál byl docela prázdný.

Ale někdo tu musel být. Ze by proti mně použili mou vlastní zbraň?

Pořád jsem ještě věřil svému deflektoru, proto jsem se nehnul z místa. Pokud se sem dostal nějaký mutant, nemohl to být ten, který viděl hmotou, protože ten nebyl nadán teleportací. Kdo to tedy byl?

„Na tvém místě bych raději změnil pozici, Arkonidane!“ řekl muž posměšně.

Přitiskl jsem si ruku na ústa, abych potlačil sten. Na vteřinu mi ochrnuly nohy. Když jsem jimi chtěl pohnout, neposlechly.

Jasně jsem ten hlas poznal.

„Uhádl jsem tvé myšlenky, Arkonidane!“ řekl Rhodan. V rozlehlé hale to vyvolalo ozvěnu. Ironický tón jeho slov mi vzpěnil krev a vztek mi vrátil sílu i sebevládu.

Neodpověděl jsem. Chvíli bylo ticho, pak jsem zaslechl Rhodanův smích. Rozzuřilo mě to.

„Mohl jsem tě zabít, Nesmrtelný!“ řekl můj neviditelný soupeř. „To zní divně, že? Být nesmrtelný, a přece tak snadno zranitelný. Teď už vím, jaký smysl má přístroj, který nosíš na prsou. Mám zprávy ze sedmnáctého století. Jistý medikus švédského krále Gustava Adolfa zanechal popis velmi podivné operace. Ruku mu vedl jistý blonďatý obr a medikus píše o oválném předmětu se špičatou jehlou na konci, kterou se obr bodl, aby necítil bolest. Medikus mu pak ze žaludku vyňal další oválný předmět. Tos byl ty, Arkonidane! Chceš to popřít?“

Neodpověděl jsem.

Dobrá, odhalili mé tajemství. Už jsem to ani nepovažoval za překvapující zjištění,

„Jen klidně mluv,“ ozval se Rhodan. „Mám tě přesně na obrazovce svého individuálního zaměřovače. Jak víš, vlastníme údaje o tvých tělesných frekvencích. Takže jsme si dali vyrobit přístroje, které tě snadno najdou. Nejsme mazaní?“

Až moc! sděloval mi můj šestý smysl.

Ale Rhodan se dopustil chyby. Znal jsem svoje záření. Bylo velmi slabé. Stačilo mi pár kroků a dostal bych se mimo dosah toho jeho nového přístroje. Pak by si mě mohl hledat, kde by chtěl.

Zničehonic jsem se rozběhl. Byly to dlouhé, zoufalé skoky za vikingskou loď. Tam jsem se položil na podlahu a ani jsem nedýchal. Zároveň jsem hledal pro svou zbraň nějaký cíl.

Napjatě jsem naslouchal, jestli ho uslyším dýchat.

„Hloupost!“ volal na mě. Zdálo se mi, že to slyším ode dveří, ale mohl jsem se mýlit.

„Opravdu to nemá význam,“ zdůrazňoval Rhodan. „Tento sál má jenom jedny dveře a za těmi čekají mí lidé. Přišel jsem sám, abych ti dokázal, že moc, kterou ztělesňuješ, už dávno není tak úžasná jako před tisíci léty. Měl by ses vzdát, Arkonidane!“

Málem bych se prozradil. Rhodan to na mě zkusil psychologicky. Pravděpodobně se teď pokoušel dostat mě zpátky na svou obrazovku. Určitě ho tu vysadil nějaký teleporter. Pochyboval jsem, že venku čekají jeho muži. Rhodan patřil mezi osobnosti, které své záležitosti řeší samy. Avšak čím déle jsem čekal, tím více času měl, aby mohl dát hermeticky uzavřít celou budovu.

Najednou jsem ho přestal mít rád. Stál mi v cestě.

Ticho bylo bolestivé. Znal jsem Rhodana. Určitě nenechá nic na náhodě.

Rychle jsem změnil pozici. Právě včas, protože vzduchem znovu prolétl oštěp a zakousl se do boku lodi. Viděl jsem, odkud vylétl. Muselo to být napravo vedle dveří.

Zvedl jsem impulzní paprskomet, ale nevystřelil jsem. V poslední chvíli mi totiž došlo, jak by to dopadlo, kdybych způsobil požár. Dostal bych se pak vůbec ještě ven?

Zaskřípal jsem zuby a nechal hlaveň zbraně poklesnout. I Rhodan věděl, proč háže oštěpy a nestřílí.

Znovu se tiše zasmál. Prokoukl mě.

„Jsi ohledně minulosti trochu sentimentální, že? Bylo by škoda, kdyby všechny ty krásné předměty shořely. Už zase tě mám na obrazovce, Arkonidane! Jsi za tou lodí. Chápeš, že bych tě teď mohl snadno zabít?“

Ztratil jsem poslední zábrany. Rozzlobil jsem se a vyšel z úkrytu.

„Jak heroické!“ zasmál se můj soupeř. „Nedělej žádné hlouposti, slyšíš? Mí lidé opravdu stojí venku. Wuriu Sengu tě okamžitě uvidí, jakmile projdeš dveřmi!“

Věděl jsem, že blufuje. Za dveřmi nikdo nestál!

Nesmyslná pýcha a raněná ješitnost mě přinutily učinit krok, který v téhle chvíli vypadal šíleně, ale viděl jsem v něm svou jedinou šanci.

Spoléhal jsem na jeho proslavenou humánnost. Byl jsem přesvědčen, že na neozbrojeného nevystřelí, takže jsem pustil obé své zbraně na podlahu, až to dutě zadunělo.

Ale on se mi smál!

Pak jsem obdobně ironicky řekl: „No tak přece střílej, malý barbare! Vlastně je škoda, že jsem tě před pár dny nezastřelil. Měl jsem tě krásně na mušce, když jsi dostal ten hloupý nápad zničit Viespahnův vrtulníček. Stál jsem přímo vedle tebe, když jsi kontroloval jeho žhavé trosky.“

Tentokrát jsem se zasmál já. Má slova mu pravděpodobně vzala řeč. Tato hra mě začínala bavit, takže jsem na okamžik vypnul deflektor.

Když jsem se pak sehnul pro meč, doufal jsem, že Rhodan u sebe nemá paralyzátor. Dostal jsem ho do kouta. Určitě teď přemýšlel, a věru měl o čem.

Popadl jsem meč a zvedl jej. Potom jsem pomalu vykročil ke dveřím, vzdáleným asi čtyřicet metrů.

Ještě stále mlčel. Co se mne týkalo, zdálo se, že ve mně odumřely veškeré city. Šestý smysl mě zahalil do bolestivé letargie.

Pomalu jsem kráčel po naleštěné podlaze a vzdaloval se od svých původních zbraní.

Když jsem došel doprostřed sálu, bylo mi už jasné, že žádný paralyzátor u sebe nemá.

„Zastav se!“ zvolal najednou. „Ještě tři kroky a donutíš mě, abych tě zabil. Nemysli, že bych tě nechal znovu utéct. Udělals chybu, Arkonidane, když ses rozhodl jít do muzea. Mí psychologové dávali této budově největší šance. Kromě toho jsi jednomu osídlenci sebral paprskomet...“

Mluvil stále rychleji. Měl jsem ho! Teď musel pomalu s barvou ven!

„Nejsi žádný hlupák, neandrtálče.“

Poslouchal jsem svá vlastní slova. A přitom jsem pořád kráčel ke dveřím. Jestlipak poznal mé vnitřní rozrušení?

Věděl, anebo alespoň tušil, že jsem svého času bojoval v římské aréně proti nejlepším gladiátorům té doby?

Pokud ano, pak by se určitě neodvážil se mnou bojovat na meče. Jak daleko mohl prozkoumat mou minulost? Ke Gustavu Adolfovi?

Jaké měl Rhodan vlastně vzdělání a jaký výcvik? Učili ho vůbec šermovat?

Už jsem byl na dvacet kroků ode dveří, když se z držáku ve zdi uvolnil germánský oštěp. Jeho násada z poloviny zmizela v Rhodanově deflektorovém poli. Pak se ostří zvedlo a namířilo proti mně.

„Už ani krok!“ varoval mě. Hlas se mu chvěl. Určitě byl nervózní! Dostal jsem ho! Ne, tenhle muž nebude střílet paprskometem, v tom jsem ho odhadl!

„Házeš dobře, barbare,“ zašklebil jsem se. Napřáhl...

A hodil!

V poslední chvíli jsem zkušeně uhnul a zachechtal jsem se jako za starých dob středověku.

Znovu jsem vykročil ke dveřím. Rhodan se mezitím zviditelnil, přesně jak jsem čekal. Díval se na mě přísně, ale taky trochu nejistě.

„Já na tvém místě bych už dávno střílel, barbare,“ řekl jsem mu. Odpovědí mi byl jeho povzdech. Schoval paprskomet do pouzdra a strhl ze stěny alemanský meč.

„Ty namyšlený potomku Impéria!“ zvolal. „Jestli si myslíš, že já...“

„Jenom jsem poznamenal, že já bych už dávno střílel. Lituji, že jsem nepoužil tvá záda jako terč.“

Za několik vteřin jsme stáli tváří v tvář. Držel meč podobně jako kord. Neuvědomoval si, že s těžkou sečnou zbraní se to nedělá.

Vyrazil proti mně, jakoby v ruce svíral kordík. To mu mohlo vydržet nejdéle tak dvě minuty, pak mu ruka musela zákonité klesnout.

Bez námahy jsem útok odvrátil a odtančil stranou. Po mém prvním úderu, který mu roztrhl kůži na rameni, už věděl, že udělal rozhodující chybu.

Vyčetl jsem mu to z očí. Vyrazil proti mně a zoufale útočil, jako ve špatných filmech, které kdysi točili na Zemi. Brzy se mi podařilo zasáhnout ho do kotníku. Meč však na něj dopadl naplocho, protože jsem v poslední chvíli záměrně pootočil ostří.

Přesto vykřikl bolestí a skácel se k zemi. Než mohl něco říct, hrot mého meče se mu opřel o krk. Nohou jsem mu vykopl paprskomet z pouzdra.

Zmlkl. Tvář měl šedou a propadlou, vlasy divoce rozcuchané.

Dívali jsme se na sebe.

„Malý barbare,“ řekl jsem tiše. „S kanónama to asi umíš líp.“

„Nenávidím tě, Arkonidane!“ špitl, ale nedovážil se ani hnout.

„Římský gladiátor Marcus Vinicius to v téhle situaci taky říkal, ale císař Nero sklonil palec k zemi. Kdo nám dá znamení teď, barbare? Tví lidé tu nikde nejsou?“

Zavřel oči a zadržel dech. Trochu jsem přitlačil. Když se mu na hrdle objevily první kapky krve a ruce se mu zachvěly, povolil jsem a nakonec stáhl zbraň zpět. Všechno mé rozčilení se změnilo v hysterický smích. Smál jsem se ještě ve chvíli, kdy už seděl na zemi a masíroval si potlučený kotník.

Ne, už jsem nechtěl utíkat. Byl jsem příliš unavený a Rhodanova porážka mi dala potřebnou satisfakci. Stáhl jsem meč a přestal bojovat. Proč taky? Kdybych znovu utekl, za pár hodin by mě zase měli. Nikdy by se mi nepodařilo nepozorovaně proklouznout a uletět jim.

Odhodil jsem meč, sklonil se a ohmatal mu nohu. Mlčel. „Měl bys s tím jít k doktorovi, kamaráde,“ poznamenal jsem. „Musel jsem tě trochu praštit, abys upadl. Možná to máš nalomené.“

Přisedl jsem si na podlahu a chvíli Jsme se na sebe dívali. Chvíli trvalo, než řekl: „V období rozkvětu vašeho Impéria bych se s tebou nerad potkal, Atlane. Jak jsi vlastně starý?“

„Něco přes deset tisíc let pozemského času,“ odpověděl jsem stejně tiše jako on. „Pevnost na Venuši byla stavěna pod mým velením.“

V očích měl najednou uznání. Proč jsme se my dva vlastně chtěli pozabíjet?

„Pořád ještě chceš domů?“ zeptal se.

Pomalu jsem zavrtěl hlavou. Ne, už jsem nechtěl.

„Nelhal jsem ti, Atlane. Arkonidská říše je na kolenou. Pomoz mi odstranit vládu Regenta. My lidé potřebujeme spojence jako jsi ty.“

Tiše jsem se zasmál. Už zase mě ti malí barbaři potřebovali...

Pocítil jsem Rhodanovu ruku na rameni a vtom se před námi zjevil myšob Gucky.

„Helou!“ zapištěl ječivým hláskem. „Tohle je nějaký extrapředstavení, ne?“

„Ven,“ klidně ho odmítl Rhodan. „Zmiz, nebo ti hodím něco na hlavu. Zavolej sem pár sanitních robotů. Asi mám zlomený kotník. Zmiz! Žádné otázky!“

Věděl jsem však, že nás oba čeká spousta, spousta otázek...